

glasilo za salezijansko družino

leto 1994

Salezijanski vestnik

števila

5

Družina Heric

SALEZIJANSKI VESTNIK 5/94
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ISSN 0353-0477

Uprava: Katehetski center -
Knjižice, Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Lektorira: prof. Berta Golob
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Tiskarna Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Ministrstva za
kulturo Salezijanski vestnik šteje
med publikacije, za katere se
plačuje 5% davek od prometa
proizvodov. Št.: 415-107/92 mb z
dne 12.5.1992.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V sloven-
skem jeziku izhaja od leta 1904. Po
svetu izhaja v 40 izdajah in v 19 jezi-
kih (letna naklada je preko 10 milijo-
nov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik
vez med člani salezijanske družine.
Izhaja šestkrat letno. Obvešča o
življenju salezijanske družine do-
ma in po svetu ter posreduje don
Boskovo vzgojno izkušnjo. Vestnik
je don Boskov dar vsakomur, ki
ga želi, torej zastonj. Hvaležni pa
smo za vsak dar, ki nam pomaga
pri kritju stroškov tiskanja.

UREDNIK VAM

Na ovitku Vestnika je ponovno zapisano 90 let;
tolikočasa mineva od blagoslovitve temeljnega
kamna za svetišče Marije Pomočnice (2. junija
1904), hkrati tudi 70 let od posvetitve svetišča (8.
septembra 1924). Koliko vernikov je v tem času
doživelo to, kar je govoril sv. Janez Bosko, da namreč
Marija pomaga svojim otrokom, ki jo z zaupanjem
prosijo in iskreno častijo, četudi mora pri Sinu izprositi
čudeže, kot je to storila v Galilejski Kani.

Bogu hvala, Želimlje je ponovno pod streho,
obnovitvena dela tečejo naprej, saj prenovljeni
prostori morajo biti nared do začetka šolskega leta.
Ni nas sram ponovno trkati na vaša srca, saj je
mladina naša prihodnost: če še kdo more, se
priporočamo za pomoč!

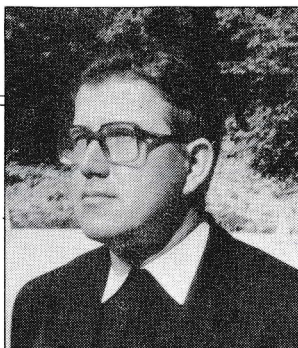
Predstavljajo se nam diakon, novomašnik,
zlatomašnik in sobrat, ki je že 70 let salezijanec. V
vsak poklic je vtkana molitev, žrtev in zgled kristjanov.
Vsi živimo z mladimi: bodimo jim pomočniki,
predvsem pa vzorniki.

Na misijonskih straneh je spet Ruanda, preizkušnja
tudi našega krščanstva. Naši sobratje so neustrašeno
sredi dogajanja in pomagajo. Podprimo jih.

Seveda pa poznate strani Vestnika in dobro
veste, kje ga boste najprej odprli, kaj vas najbolj
zanimajo. Prepričan sem, da vas bo kot don Boskove
prijatelje zanimalo prav vse; vsebina pa je res pestra.
Če v Vestniku najdete veselje in zadovoljstvo, bodite
velikodušni in nanj opozorite svoje prijatelje, ki ga
morda še ne poznajo.

Naj dodam še tukaj vabilo za 11. september,
jesenski romarski shod, ko bomo proslavili omenjene
obletnice rakovniškega svetišča. Gotovo Mariji vsak
izmed nas dolguje zahvalo za marsikatero milost; to,
ki jo je doživel v tem svetišču, ali kje drugje. Pridite,
združeni v molitvi se bomo Mariji zahvalili in
priporočili njeni priprošnji še za naprej.

Tone Ciglar

ZAJEMIMO

V teh dneh se bomo z novim upanjem ozirali na napis nad vhodom v rakovniško svetišče Marije Pomočnice: *O Marija, pomočnica bila si in boš nam ti! Naše misli bodo namreč hitele v leto 1904 in v leto 1924: v leto blagoslovitve temeljnega kamna in v leto posvetitve cerkve.*

Napis pa ni sad samo kakega pesniškega navdiha, marveč življenjska izpoved "legende ljubezni" (tako so don Boska poimenovali ob smrti), ki torej sloni na povsem stvarnih zgodovinskih dejstvih: je torej močna življenjska izkušnja.

Kdor spremlja dramatično pot sv. Janeza Boska, bo med drugim naletel tudi na izvirno pot dožemanja Marije in njene vloge v življenju posameznika in občestva. V mladosti in prvih letih duhovništva žari pred njim ta "čista zemlja" za Božjo besedo kot resnično brezmadežno bitje. Ko dobiva don Bosko prve izjemno močne duhovniške izkušnje ob raznih tragikah mladih src, odkriva v Mariji predvsem Žalostno Mater, ki je neštetokrat ranjena in z bolečino prebodena. To bolečino povzroča telesna ali duhovna smrt tolikih mladih. Zatem obstaja don Boskovo srce dobrega pastirja vedno bolj srce očeta - to je srce ustanovitelja različnih cerkvenih skupnosti in organizatorja velikih misijskih podvigov. V tem obdobju don Bosko vedno bolj dojema, da je Marija predvsem Mati Cerkve in mogočna pomočnica krščanskega ljudstva. Kakor se je namreč na prve binkošti rodila nova človeška družba z resnično omiko ljubezni in edinosti med tolikimi narodi in jeziki, tako Marija venomer znova pospešuje nastanek prenovljene človeške in krščanske skupnosti, pospešuje rast edinosti znotraj Cerkve in znotraj človeške skupnosti.

"Don Boskova Marija" (tako so verniki klicali Marijo Pomočnico) želi tudi slovensko družbo pomladiti z omiko ljubezni in z duhom edinosti.

Prav bi torej bilo, da bi se ob tem jubileju rakovniškega svetišča zares rodila Zveza častilcev Marije Pomočnice, zveze tistih kristjanov namreč, ki bi z zaupanjem v Marijo Pomočnico začejala prekvašati našo civilno družbo. Ta zveza je vključena v salezijansko družino in z zelo konkretno duhovnostjo in apostolatom preobraža človeško družbo.

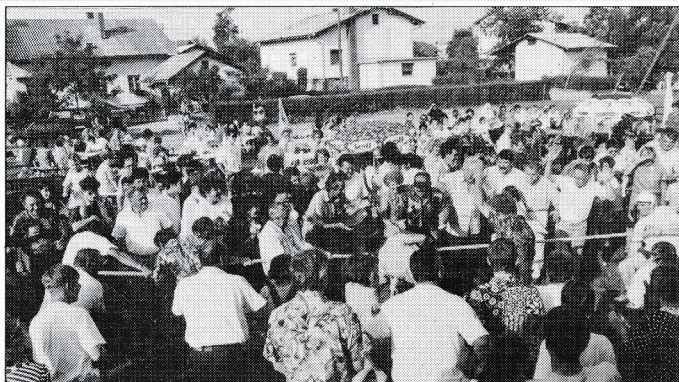
Marija Pomočnica nas pričakuje. Želi nam pomagati. Ona je Pomočnica za težke čase.

Nikar se torej ne bojmo! Zajemimo iz te čiste studenčnice!

Stanislav Hočevar
inšpektor

RADENCI DAN PRIJATELJSTVA

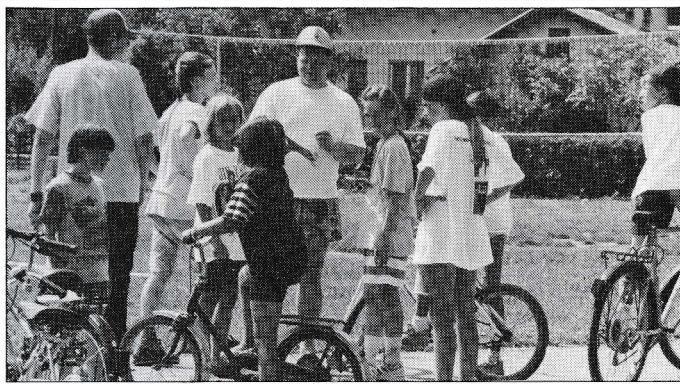
Pri prvem srečanju novih članov ŽPS je prišla na dan tudi ideja o večji povezavi župljanov. To se doseže s srečanji. Ta dogodek smo poimenovali dan prijateljstva. Naj omenim samo nekaj trohic dneva.

Zelo bogat je bil kulturni program, seveda pa ni manjkalo zabave. Dopoldan po mašah je bila odprta razstava ročnih del naših župljanov. Popoldan ob dveh pa se je začel program na

igrišču pred župniščem. Razni nastopi igrice, ples, glasba, kviz o poznanju naše župnije in še kaj, je spravilo množico v zelo dobro voljo. Poleg tega so potekale tudi družabne igre, igre na srečo ter srečelov. Seveda tudi jedade in pijače ni manjkalo. Kdor je le hotel, je lahko iz tako bogatega dneva dobil tudi kaj zase.

Sklep dneva je bil, da je bil ta dan res dan prijateljstva.

Jakob Trček

PO KEKČEVIH STEZAH

Tako kot po mnogih župnijah smo tudi v Radencih imeli oratorij za osnovnošolsko mladino. Otrok res ni bilo veliko, a bilo je toliko bolj prisrčno.

Program je bil zelo bogat, od raznih iger, molitve do ustvarjalnosti v delavnicah. Imeli smo igre

brez meja, izlet in piknik v naravi, zabavo na bazenu ter za mlade nekaj najbolj privlačnega - kolesarsko tekmovanje. Seveda, najboljši so bili nagrajeni s pokali. Ob Kekčevih zgodbah smo se naučili zelo veliko. Vsak bi rad postal tak kot Kekec, to pa je zelo težko, a nekaterim je uspelo vsaj za nekaj dni.

Jakob Trček

ČEMŠENIK

NEPOZABNO POLETJE

ORATORIJ
ZA OTROKE

Letošnjih počitnic smo se v Čemšeniku vsi zelo razveselili, saj smo se pripravljali na dolgo pričakovani dogodek - slovesnost nove maše našega Petra Polca. Vsa župnija je bila na nogah, završalo pa je že v nedeljo, 3. julija, ko smo popoldne pričeli z oratorijem za otroke.

Čemšenik je bil v teh dneh kot čebelnjak: poln igre, molitve, petja, dela, veselja, pogovorov... Otrok je bilo več, kot smo pričakovali - čez 80 Kekcev je vnašalo otroški živ-zav. Nekateri niso verjeli, da Čemšenik sploh ima toliko otrok in so nas spraševali, kje smo jih le dobili. Zares je bilo lepo in veselo, še posebej, ker je vsa župnija zaživela z nami: poskrbeli so, da nismo bili ne lačni ne žejni.

Marija Zupan

NOVA MAŠA
PETRA POLCA

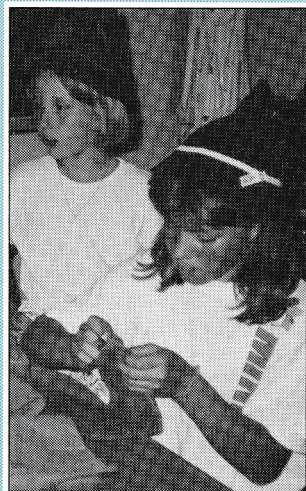
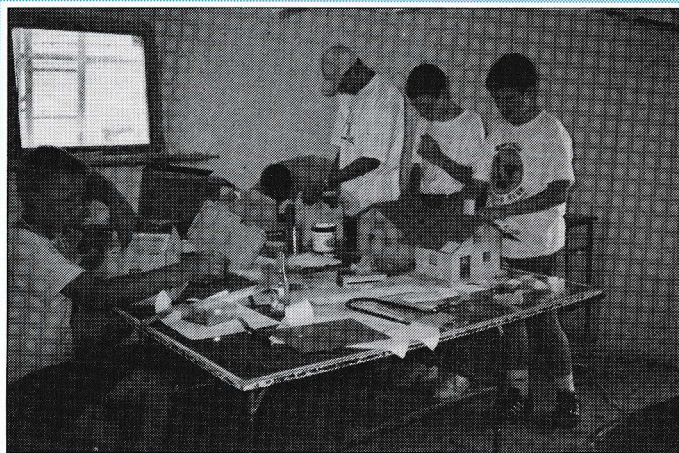
Za nas animatorje (osemnajst), ki smo sodelovali pri oratoriju, je bil že ves teden prazničen. Vrhunec pa je bila seveda slovesnost nove maše 10. julija.

Izpolnilo se je hrepenenje mnogih, ki so z radostjo pričakovali današnji dan. Gospodu smo zares hvaležni za ta veliki dar in skupaj s psalmistom vzklikamo tudi mi: "Slávi, moja duša Gospoda! Gospod, moj Bog, zelo si velik. Slávi, moja duša, Gospoda, ne pozablaj nobene njegovih dobrot!"

Vsi podpirajmo našega Petra z molitvijo tudi v prihodnje, da bo res neutruden delavec v Gospodovem vinogradu. Bog s teboj, Peter!

Marija Zupan

IG ORATORIJ '94

Na Oratorij '94 sem gledal z očmi animatorja. Bil mi je zelo všeč. To je bila edinstvena priložnost, da sem v delu z otroki spoznaval sebe in okolico. Vsak dan sem poln energije prihajal v župnišče in jo razdal mlajšim. Domov sem prišel vedno zelo izčrpan, vendar vesel, da sem lahko kaj dobrega storil tudi za druge. Kot voditelj iger brez meja in pirografske skupine sem se po svojih močeh zelo trudil. Prizadeval sem si, da sem se kar najbolje približal otrokom in jim znal tudi prisluhniti. V svoji skupini sem poskušal otroke predvsem povezati med seboj, da so si pomagali. Ko smo se pogovarjali o duhovni misli, sem poskušal snov čim bolj poenostaviti in s primeri iz vsakdanjega življenja tudi ponazoriti.

Oratorij je zelo zanimiv način dela z otroki, kjer se voditelj in mlajši izpopolnjujejo, se naigrajo, veselijo, duhovno dogradijo... Zanimiv je bil program ob zaključku oratorija, ki so ga pripravili otroci ob pomoči voditeljev, saj bo v naslednjem letu pritegnil vsaj še kakšnega otroka in tudi starše. Zelo pa sem bil vesel, ker so se oratorija zelo aktivno udeležili tudi nekateri starši. Upam, da bo Oratorij '95 vsaj tako uspel, kot je ta, ali pa še bolje.

Jernej Kovač

PODGORICA 25 LET CERKVE

Večino naših vernikov, ki jih je nekaj čez 2.000, sestavljajo Albanci, manjšina so Hrvatje. Cerkev Srca Jezusovega je pred 25-imi leti zgradil g. Jože Bakan. Salezijanci smo prevzeli Podgorico leta 1966.

16. junija 1994 je bila slovesnost 25-letnice združena s slovesnostjo birme, ki jo je vodil barski nadškof dr. Petar Perko-

lić (pred petnajstimi leti je bil v tej cerkvi posvečen v škofa); somaševali so vsi dosedanja župniki. Slovesnosti se je udeležilo 850 vernikov.

V maju smo po daljši pripravi krstili deset otrok in mladih. V maju in juniju smo poročili deset parov, nekaj pa se jih še pripravlja. Bogu hvala za vse to.

Tone Maroša

HMP

SKUPINA NOVINK IZ RIMA NA POČITNICAH NA BLEDU

Naša inšpektorija in še posebej skupnost sester na Bledu je letošnje poletje - od 11. do 24. junija - sprejela v svoj obnovljeni dom skupino novink iz mednarodnega

našimi sestrami, ki so nas sprejele z odprtimi rokami, delile čudovite dneve oddiha in novih spoznanj.

Prav navzočnost slovenskih novink v našem noviciatu nas je vzpodbudila, da bi поблиže spoznale Slovenijo, njeno zgodovino, tradicijo, kulturo, naravne lepote... Našim očem so se odprla nova obzorja, tudi kar zadeva stvarnost naše Družbe.

Zelo nas je obogatilo praktično spoznanje, kako nas duh sv. Jane-

vedrina in zavzetost v salezijanskem poslanstvu sta še podkrepila naše navdušenje v pripravi na skorajšnje podaritev Bogu s prvimi redovnimi zaobljubami.

Nešteto je razlogov, zaradi katerih bo v naših srcih ostala nepozabna ta čudovita izkušnja, in vse osebe, ki so nas sprejele s takšno pripravljenostjo in nam bile ves čas na razpolago...

Iskreno smo hvaležne vsem, ki ste nam omogočili te čudovite dneve, to enkratno izkušnjo! V naših srcih se budi upanje, da bomo še kdaj prišle sem - morda celo z mladimi, med katere nas bo poslala Božja previdnost.

*novinke iz noviciata
Monte Mario v Rimu*

Bled, 24. junija 1994

ZVEZA BIVŠIH GOJENK

Ob 100-letnici smrti sv. Marije D. Mazzarello leta 1981 se je na Bledu prvič po letu 1945 zbrala skupina nekdanjih gojenk (iz internata za dijakinje in nedeljskega oratorija v Ljubljani na Karlovski cesti 22) hčera Marije Pomočnice iz let 1938 - 1948.

Teh zadnjih trinajst let so imele redna srečanja, pri katerih so ob spominu na čas, ki so ga preživele v internatu ali oratoriju hčera Marije Pomočnice, znova utrjevale prijateljske vezi in poglobljale različne vidike duhovnosti nekdanjih gojenk.

Letos je skupina nekdanjih gojenk, ki so se ji medtem pridružile tudi nekatere mlajše, večkratne udeleženke duhovnih vaj za dekleta pri HMP na Bledu, izrazila željo, da se v inšpektoriji uradno ustanovi zveza nekdanjih gojenk.

S tem namenom so se nekdanje gojenke in nekatere sestre zbrale v nedeljo, 12. junija 1994, v inšpektoriatni hiši HMP na Rakovniku na ustanovni zbor zveze nekdanjih gojenk hčera Marije Pomočnice.

noviciata v Rimu. V skupini osemnajstih novink so Italijanke v manjšini, ostale so od drugod; zato odločitev, da gredo na počitnice zunaj Italije, sama po sebi ne bi bila nič posebnega. Za nas pa, ki smo prvič lahko sprejele - in to za celih štirinajst dni - v naš dom skupino bodočih sester hčera Marije Pomočnice, in zanje, ki so se tokrat prvič srečale z našo, doslej nepoznano stvarnostjo, pa je bila to nadvse lepa in bogata izkušnja.

Takole so jo opisale novinke same:

Smo skupina novink družbe hčera Marije Pomočnice iz Rima. Prihajamo z raznih strani: z Češke, iz Litve, iz Slovenije in iz Italije.

Letošnje poletje nam je prineslo nepozabno doživetje: štirinajst dni počitnic v Sloveniji, kjer smo z

za Boska in sv. Marije Mazzarello kljub zemeljepisnim razdaljam in tako različnim situacijam, po vsem svetu združuje v veliko družino.

To je seveda tudi zasluga župnikov, s katerimi smo se srečale na naših izletih po Sloveniji. Presenečene smo bile nad njihovo pozornostjo in gostoljubnostjo in moramo reči, da smo zares doživele, kaj pomeni biti Cerkev. Na poseben način pa smo to dejansko pripadnost Cerkvi doživele ob srečanju z ljubljanskim nadškofofom dr. Alojzijem Šuštarjem.

Kako lepo je bilo tudi srečati se z našimi mladimi sestrami, ki so prehodile svojo pot priprave na redovno življenje v našem noviciatu in s katerimi smo nekatere preživele leto dni skupaj. Njihova

Po uvodnem pozdravu je inšpektorica s. Brigita Zelič najprej spregovorila o naravi Zveze in o njenih ciljih ter o duhovnosti in poslanstvu nekdanjih gojenk hčera Marije Pomočnice in nato kratko predstavila še pravni vidik Zveze.

Razglašena so bila imena - po predhodnem tajnem glasovanju izvoljenih - predsednice Zveze in članic njenega sveta. Po Statutu ima namreč vsaka lokalna zveza nekdanjih gojenk svoj svet, ki ga sestavljajo predsednica in vsaj pet svetovalk, ki ji pomagajo pri animaciji in delu zveze.

Tako predsednica zveze kot njene svetovalke in druge navzoče nakdanje gojenke so nato s podpisom potrdile, da sprejemajo zaupano nalogo, oziroma da kot članice pristopajo k Zvezi nekdanjih gojenk hčera Marije Pomočnice.

Članice novoustanovljene zveze so z dejanjem ustanovitve pridružene salezijanski družini v Sloveniji. Na zvezo nekdanjih gojenk hčera Marije Pomočnice kličemo Božji blagoslov in Marijino varstvo!

HMP

srečanje, ki se odvija vsaki dve leti, vsakič v drugi državi. Slovenske predstavnike je vodil g. Andrej Grebenc, ki je obenem tudi tajnik v tej mednarodni organizaciji.

Zbranih nas je bilo 120 delegatov, gostov in opazovalcev iz 24 evropskih držav. Kongres je potekal v prostorih Teološke fakultete. Tema letošnjega srečanja je bila Krščanska vizija v solidarnosti tako v Vzhodni kot Zahodni Evropi.

V uvodnem delu se je dr. Paul Becher (Nemčija), predsednik evropskega FORUMA, dotaknil analize splošnih medčloveških in socialnih odnosov v celotni Evropi. Ugotovil je, da je vedno več žrtev brezposelnosti, žrtev vojne, in da vsi ti čakajo na našo pomoč. Zlasti pa so prizadeti mlajši ljudje. Profesor Anton Stres pa je poudaril problematiko postkomunizma z vso socialno, materialno in moralno stisko tega trenutka. Pater Sweney (Irska) in profesor dr.

Gerstraten (Belgija) sta spregovorila o svetopisemskih pogledih na krščansko solidarnost.

Po nedeljski slovesni maši v stolnici so se predstavili kot gostje predstavniki slovenskih laičnih skupnosti. Oglasili smo se tudi bivši don Boskovi gojenci, predstavili naše dejavnosti kot tudi prizadevanja celotne salezijanske družine na področju Slovenije. Še zlasti predstavniki nordijskih držav so pokazali izredno zanimanje za naše delo v salezijanskih skupnostih, obenem pa so nam vsi ponudili tudi možnost vključevanja znotraj FORUMA laikov.

V sklepnih srečanjih smo poudarili, da je danes nujno, da se vsak krščanski laik tvorno povezuje z drugimi narodi in k temu spodbuja tudi druge. FORUM je poprosil evropsko konferenco, da napiše sv. očetu skupno pismo na temo Krščanska solidarnost zdaj.

Popeljali smo se še na Bled, prisluhnili lepotam blejskega kotička, oglasila se je lepa slovenska pesem, zadonele so nežno tudi citre, pa tudi harmonika našega gostitelja g. Lojzeta Peterleta ni ostala nema. Mnogi so nam zagotavljali, kako lepo kulturno življenje imamo, kako lepo deželo. In še preden smo se dodobra spoznali med sabo, smo ugotovili, da smo si različni, vendar želimo skupaj čim več pomagati sebi in drugim, in že smo si rekli zbogom in kmalu spet nasvidenje.

J. B.

LJUBLJANA

EVROPSKI FORUM '94

Evropski FORUM - Kongres krščanskih laikov je bil v Ljubljani od 8. do 13. julija 1994. To je bilo že trinajsto zaporedno

Danes se bomo kratko srečali z g. Angelco Novak, eno tistih prizadevnih sodelavk, ki z veseljem stori vse, kar more, da bi salezijanska družina lahko uspešno nadaljevala svoje poslanstvo, in k temu zna spodbuditi tudi druge dobre ljudi. Bog naj obilno blagoslovi plemenita prizadevanja vseh dobrih ljudi!

Vse vodilne, ki Vestnik urejajo, in vse naročnike, pristrčno pozdravljam in želim vsem vse dobro in ljubo zdravje.

O sebi naj povem, da sem poročena, imam moža, dve dobri hčerki in pet vnukov, ki jih imam vse zelo rada.

Angelca Novak

DOBRI LJUDJE NA VRHNIKI

Na Vrhniki imamo lepo število naročnikov Salezijanskega vestnika; nekateri ga dobivajo po pošti, nekaj pa skupinsko. Vsi so zadovoljni z njegovo vsebino. Kdor ima Vestnik, je tudi vpisan v mašno zvezo.

Kako sem prišla v stik s salezijanci? Ko sem bila še otrok - ena izmed desetih v družini - me je moja mama peljala na Rakovnik. Nisem se mogla nagledati Marijinega oltarja, don Boska in vsega drugega v svetišču. Tudi pozneje sem večkrat obiskala rakovniško cerkev, se priporočala Mariji in prosila za Božjo pomoč.

Sedaj, če je le mogoče, obiščem vsako zadnjo nedeljo v mesesu Marijino svetišče na Rakovniku.

Za Vestnik darujejo eni zelo veliko, drugi manj ali nič. Hvala ležna sem za vsak dar, ki ga darujejo; z veseljem ga prinesem Mariji na Rakovnik.

Na Vrhniki so dobri ljudje, zato je tudi Vestnikov veliko. Pred leti je to delo imela neka gospa, sedaj že pokojna, ki je pa zbolela. G. Zupan me je prosil, da bi jo razbremenila. Imam okoli 20 števil Vestnika. Eni ga pridejo tudi sami iskat.

Neka gospa mi je prinesla lep dar. Opozorila sem jo, da je to zanjo preveč. Ona pa je rekla: "Marija me še ni nikoli zapustila, z veseljem ji dam ta dar." Res so ljudje velikodušni.

Za leto družine bi rada povedala, da naj starši otroke vzgajajo po Božjih zapovedih z molitvijo, ljubeznijo, potrpežljivostjo in z zgledi, da bodo nekoč pokončni kristjani, ki nam jih zelo primanjkuje.

Bralcem Vestnika sporočam, da bi še naprej ostali zvesti naročniki, da bi tudi kaj darovali, saj so stroški tiskanja zelo visoki. Želela bi še več novih naročnikov.

Med pripomočki, ki bi vam jih rad posebno priporočil za večjo Božjo slavo in za zveličanje duš, je razširjanje dobrih knjig. Prav nič se ne pomišljam, ko imenujem to sredstvo "božje" sredstvo, ker se ga je Bog sam posluževal za prerojenje človeka.

Dobre knjige v rokah ljudstva so eno izmed sredstev za ohranjanje Božjega kraljestva. Misli, načela, нравni nauk krščansko pisane knjige so vsebina, ki so jo sprejeli iz apostolskega izročila. Danes so te knjige toliko bolj potrebne, kolikor bolj se prav danes brezverstvo in nenravnost poslužujeta teh sredstev, da bi klala v Kristusovem ovčnjaku in zapeljevala v pogubo neizkušene in neodporne

Sv. Janez Bosko

BUČKA

Bučka spada po svoji legi med najlepše kraje na Dolenjskem. Razne najdbe pričajo, da je bil ta kraj naseljen že v zelo starih časih. Spadala je pod stiški samostan. Do leta 1788 je Bučka spadala pod raško župnijo. Od tega leta pa do 1876 je bila vikariat, nato pa samostojna župnija. Duhovnik C. Gasperlin je pri župnišču postavil prvo šolo leta 1857. Sedanja je iz leta 1893 na posestvu Franca Kaplerja.

Leta 1898 so redovnice magdalenke zapustile graščino v Raduljah in jo prodale za 60.000 goldinarjev. Ljubljanski katehet g. Smrekar bi rad kupil to graščino za salezijance, pa ni zmozel toliko denarja, zato je kupil grad Rakovnik pri Ljubljani, kamor so

prišli don Boskovi sinovi leta 1901.

Pred letom 1941 je župnija štela okrog 1.100 prebivalcev; danes le 620. Nemško-italijanska meja je razkosala župnijo; le vasi Jermanvrh, Sleme, Zboršt in del Dul je spadalo pod Italijo (Ljubljanska pokrajina), drugo pa pod Nemčijo, ki je vse prebivalce razselila, na njih mesto pa naselila Kočevarje. V župnišče, ki je bilo eno najlepših na Dolenjskem, so se vselili nemški obmejni stražniki. Partizani so jih 2. novembra 1941 brezuspešno napadli, pozneje, leta 1943, pa župnišče zažgali. Ko so 1. septembra 1956 prevzeli salezijanci Škocjan in Bučko v oskrbo, so hoteli popraviti nekdanj tako lepo župnišče, a jim krajevni organi tega niso dopustili. Iz podrtin so popravili požgano mežnarijo, ki še danes služi za župnišče.

Največja dragocenost župnijske cerkve sv. Matija je zlati kranjski oltar, edinstven v vsej

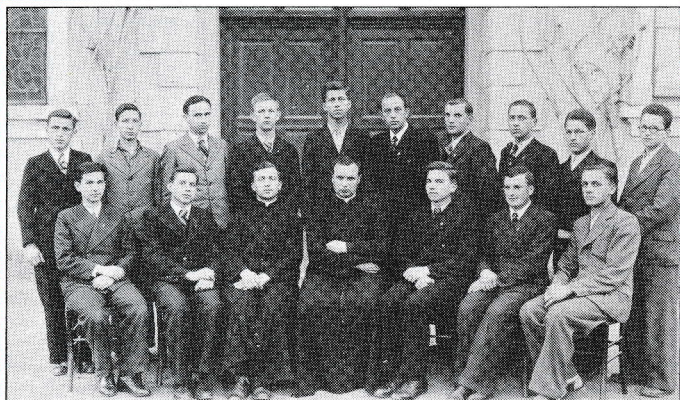
nadškofiji. Škof Vovk je dejal, da je "prava krasota". Izdelal in izrezljal ga je Bartolomeus Plumberger, pozlatil Möchert, posvetil stiški opat leta 1697. Stranska zlata oltarja so prenesli iz lanšpreške graščine (pri Mirni). Levi oltar Marije Pomočnice je bil obnovljen iz znova pozlačen leta 1991. Lepi križev pot iz žgane gline je bil izdelan v Parizu 1886, deset let pozneje pa so bratje Zupan iz Kamne Gorice naredili kvalitetne orgle, ki smo jih pred nekaj leti obnovili, toda organista še nismo našli.

Ljudje so zelo delavni. Pri vzdrževanju in obnovi cerkve zelo lepo sodelujejo, četudi jih je malo. Pri obnovi cerkvene fasade iz zvonika (1.100 m²) jih je bilo v aprilu več kot dva ducata nekaj dni istočasno pri težkem delu na odrih. Sicer pa je lažje in hitreje obnavljati materialno plat cerkve kot duhovno... Poleg službe v Novem mestu, Sevnici in Krškem se ukvarjajo še s kmetijstvom.

Duhovniških poklicev Bučka ni imela veliko, nekaj pa le. Pred 100 leti (1896) je bila tu nova maša znamenitega kitajskega misijonarja Srečka Kovača in Antona Ratajca iz Radulj. 1929 je umrl prof. Ivan Komljanec, prof. liturgike in nabožni pisatelj. 1942 pa so v Prečni (Hmeljnik) zverinsko umorili kaplana Janka Komljanca iz Bučke. Iz Bučke sta še duhovnik Jože Poljanec in J. Žnidaršič.

Pred vsako sveto mašo zmolimo nekaj desetk rožnega venca za nove duhovniške, redovniške in misijonarske poklice. Tudi molitvena skupina se dnevno obrača h Gospodarju žetev...

Jože Peterlin

VERŽEJSKI SPOMINI

Seveda, začetek je bil težaven. Kot prvošolec se nisem in nisem mogel navaditi, da bi se zjutraj lepo umirjeno umil, oblekel, očistil čevlje, postlal. Ves poten sem komaj vse to do zvonca opravil. Kot tretješolcu pa mi je še ostal čas, da sem, naslonjen na železni del postelje, ponavljal grške besede. Med hišnimi opravili je delala posebne težave mokra žagovina, ki smo jo morali uporabljati proti prašenju pri pometanju spalnic, učilnic in hodnikov. Največ preglavic je povzročal kvadratasto nabrazdan hodnik pred kapelo. Ne spominjam se, da bi kdaj prišel na vrsto za čiščenje stranišč. Dobro pa pomnim, kako je vskočil na pomoč ravnatelj Tkalec, ko se je zamašila katera straniščna školjka.

Ohrani v zavodu ne morem reči, da je bila ravno odlična, a bila je dobra, navadno zelo okusna. Nekateri niso bili zadovoljni, največkrat tisti, ki še doma niso imeli boljše. Večinoma smo se zredili, jaz tudi. Tu bom omenil neki dogodek. Ravnatelj Tkalec je imel vsak večer po večernih molitvah kratek, jednat in izviren nagovor. Nekoč nam je priporočal v molitev posebno težko in nujno zadevo. Drugi večer se nam je za molitev zahvalil in povedal, za kaj je šlo. Kuhar je sporočil, da za drugi dan nima niti dekagrama masti niti kapljice olja, blagajna pa prazna. Kaj to pomeni za čez sto ust! Proti deveti uri dopoldne je priropotal na zavodsko dvorišče kmečki voz z veliko polno tunko. Prleški kmet se je oddolžil Mariji Pomočnici, da mu je ohranila obolelo živino in še primaknil "jurja".

Posebno lepi mejniki zavodskega življenja so bili prazniki. Najsrečnejši božič, ko so vsi go-

spodje duhovniki in kleriki v sveti noči večerjali z nami, velike elektrificirane jaslice, mnogo božičnih pesmi. Potem velika noč s tridnevnimi duhovnimi vajami v popolnem molku (razen eno uro po kosilu), procesija z našo godbo po Veržaju. Na veliki četrtek je ravnatelj umival 12 gojencem noge; meni tretješolcu jih je umil ravnatelj dr. Volčič. Prišli so majniški večeri na dvorišču pred Marijinim kipom. Igre in proslave v lepi leseni dvorani. Vrh pa praznik Marije Pomočnice, sveta maša zunaj, polno ljudi na dvorišču, privilegirani pridigar, tedaj naš župnik Franc Štuhec.

Izmed vseh učiteljev - vzgojiteljev (duhovnikov in klerikov tedaj) mi še poleg že omenjenih bolj izstopajo v lepih spominih: Alojzij Škerlj, strokovnjak zgodovine, me je učil v četrtem razredu grščino; Dündek, izvrsten matematik in diskutant; Jurčak, glasbenik; Vogrinčič, ekonom; Kovačič, bivši oficir, tedaj spovednik, originalni pridigar. V njegovih razpravah sem prvič slišal o Emilu Zolaju, francoskem naturalistu, Voltairu, francoskem filozofu, Nietzscheju, nemškem filozofu, vsi diplomirani brez - in protiverci, nadalje o angleškem naravoslovcu Darwinu, ki so njegov razvojni nauk prej imenovani "diplomiranci" zlorabili.

Moji součenci v istem razredu so bili nazadnje tile: Štefan Čiček, Kralj, Petrič, Alojz Jesenек, Kladnik, Štefan Šeruga, Jože Gorenc (umrl kot petošolec, ko mene že ni bilo več v zavodu) in Žlender. Za nobenega ne vem, kako se je prebil skozi življenje, razen Jeseneka, ki je sedaj v škofijskem domu ostarelih duhovnikov v Mariboru.

Jakob Šešerko

DRUŽINA

ZIBELKA DUHOVNIH POKLICEV ALI KRISTUS SREDIŠČE ŽIVLJENJA V DRUŽINI

Novomašna praznovanja so za nami. Letos novomašnikov ni bilo veliko, zato smo se toliko bolj zahvaljevali Bogu za te maloštevilne, s prošnjo, da bi bilo njihovo duhovništvo blagoslovljeno zanje in za božje ljudstvo. Veseli smo tudi odločitve fantov in deklet, ki so z izpovedjo redovnih zaobljub sklenili darovati svoje življenje Bogu v posameznih redovnih skupnostih. Ob teh veselih dogodkih pa nas je prevzela tudi groza spričo nasilne smrti mnogih misijonarjev, zlasti v Ruandi.

Med počitnicami so se mnogi udeležili duhovnih vaj in tednov duhovnosti. Prav gotovo je Bog tudi v tem obdobju sejal seme duhovnega poklica in sprožil proces preverjanja poklicne odločitve. Pri tej preverbi je prav, da smo pozorni na opomin sv. Pavla, ki pravi: "Nikar se ne prilagajajte miselnosti tega sveta" (Rim 12, 1a). Na ta opomin nas je opozoril tudi papež Janez Pavel II. v svojem pismu za svetovni molitveni dan za duhovne poklice. V omenjenem pismu papež še posebej nagovarja družine in starše, ko pravi: "Naloga krščanskih staršev je dandanes pomembna in težka bolj kot kdajkoli, saj so poklicani, da pripravljajo, negujejo in varujejo poklice, ki jih Bog budi v njihovi družini. Sebe in svojo družino morajo zato obogatiti z duhovnimi in moralnimi vrednotami, to je, s prepričano in globoko vernostjo, z apostolsko in cerkveno naravnostjo ter z jasno predstavo o vsebini poklicanosti. Dejansko je odločilen korak, ki ga mora storiti vsaka družina v tem, da sprejme Gospoda Jezusa Kristusa za središče in vzor življenja in se v Njem in z Njim zave, da je prav družinska skupnost poseben kraj za zdravo rast duhovnih poklicev.

Zelo boleče je, če družino premamijo potrošniška miselnost, uživanja in posvetno življenje, ki motijo in ovirajo uresničitev božjega načrta."

Dragi molivci! Vztrajajmo v apostolatu molitve. Kdor more, naj se nam pridruži pri mesečnem molitvenem srečanju na Kureščku, ki je vsako tretjo soboto v mesecu. Vse pa vabim, da se 10. septembra udeležite molitvenih srečanj, ki bodo na Brezjah, Ptujski Gori in Sveti Gori.

V molitvi združen z vami, posebej z bolnimi in trpečimi, vas vse pav lepo pozdravljam.

Ivan Turk, Boštanj 16, 68294 Boštanj

MOLITVENI NAMENI

OKTOBER

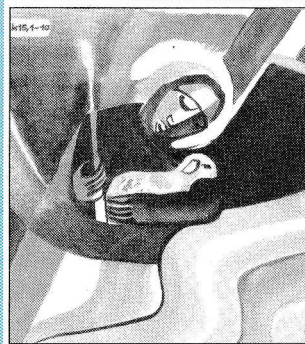
Nova evangelizacija se bo po besedah papeža Janeza Pavla II. začela s klicanjem Svetega Duha kakor na prve binkošti.

Molimo za naše družine, da bi s prošnjo k Svetemu Duhu in z molitvijo rožnega venca postale binkoštno dvorane.

NOVEMBER

Imeti sina duhovnika, redovnika, hčer redovnico, je blagoslov za vso družino.

Molimo, da bi naše družine imele to plemenito častihlepje, to željo resnične sreče za tiste, ki jih ljubijo.

K Bogu so odšli po plačilo

Marija Jerant, Volavljce
Adela Merc, Maribor
Marija Novšak, Boštanj

DRUŽINA

PROSTOR BIVANJA

V letu družine, ki ga obhajamo, se vrsti mnogo različnih prireditev, ki spodbujajo razmišljanje o družini: vseslovenski kongres o družini, razna srečanja družin, različna predavanja, seminarji... O družini mora razmišljati vsak človek. Vprašanja v zvezi z družino si še posebej pogosto zastavljajo mladostniki. Položaj je včasih na meji brezizhodnega: mladi družine preprosto ne morejo zaobiti, po drugi strani pa jim prav družina povzroča ogromno problemov.

Imamo dom in družino

Človekovo življenje je narejeno zelo pestro. Nekatere stvari lahko izbira, o drugih se lahko odloča, nekatere pa mora sprejeti kot dejstvo ali pa tudi kot prisilo. Lahko izbiramo poklic, mesto, kjer želimo živeti, lahko izbiramo tisoč stvari, ki jih potrebujemo za svoje vsakdanje življenje. Odločamo se lahko za različne svetovne nazore in idejne usmeritve, odločamo se lahko, s kakšno vsebino želimo napolniti leta svojega bivanja na zemlji.

Nekatere stvari, ki bistveno določajo naše življenje, pa so nam kratkomalo dane. O njih ne moremo odločati, ne moremo jih izbi-

rati. Del nas so: spol, zunanji izraz, narodnost, barvo kože... Vsi ti in še toliko drugih dejavnikov nam je preprosto dani. Za nas lahko predstavljajo omejitve, mejo, ki nas bo za vedno držala v sužnosti in v manjvrednem položaju. Lahko pa so tudi "odskočna deska", izhodiščna točka, iz katere moremo zaživeti ustvarjalno in usmerjeno v prihodnost.

Tudi družina nam je dana. Očeta in matere si ni nihče izmed nas izbral, bratov, sester, starih mam, stricev in tet tudi ne. Pravzaprav je družina eden od največjih darov, ki jih vsakdo prejme. Toda, ali je danost družine res dar za mlade?

Mnogi mladi doživljajo svojo družino kot mejo, ki jim preprečuje njihov lastni vzlet; kot skupek odnosov, ki jim, tako menijo mladi, ne pomagajo pri njihovi rasti in razvoju.

Družina mojih sanj

Za sanje pravimo, da so najbolj drzen in mesen izraz hrepenenja, da so uresničenje vsega tistega, česar nam življenje ne podari. Sanje nas odpirajo v prihodnost in polnijo naše srce s svetlimi horizonti, s tistim lepim, kar v nas prebiva in za kar verjamemo, da bo lahko, nekoč, v neki prihodnosti tudi na tem svetu našlo domovinsko pravico.

Mladi iz Gimnazije Želimlje so razmišljali o družini svojih

"Družina mojih sanj je družina, kjer ne iščemo ljubezni, ker smo jo že našli. Ne iščemo Boga, ker vemo, da je ravno ta trenutek med nami. Družina mojih sanj je družina toplega doma, kajti četudi bi živeli v kanalizaciji, imamo drug drugega. V družini mojih sanj je prostor tudi zate in za onega, ki je le še sen, in zame, ki nenehno sanjam. Ne, v družini mojih sanj ni prostora za sanje, ker je že vse uresničeno. V družini mojih sanj je prepovedan vsakršen jok, razen jok novorojenčka. Z zakonom so prepovedani vsi zakoni: sva le ti in jaz in nobene ovire ni med nama" (Aleksander L.).

"Tudi jaz si želim ustanoviti družino - majhen, prijazen, z ljubeznijo prepleten svet, prepojen z veseljem, otroškim kričanjem, razumevanjem. Želim si ustvariti svet, ki bi deloval kot živ organizem, polnokrven - ki živi, ki diha. Največja vrednost v njem naj bi bila ljubezen, kajti kjer seješ ljubezen, raste veselje, kjer je veselje, je sreča, kjer je sreča, je zaupanje, kjer je zaupanje, je razumevanje... Želim si..." (Sonja Z.).

"Ne vem, kakšna naj bi bila idealna družina, zato bom povedal, kakšna je družina mojih sanj. Izhajam iz nekoliko večje slovenske družine in zato poznam dobre in slabe strani v taki družini. Nikoli do sedaj mi ni bilo dolgčas: žalosten skoraj ne morem biti, saj me sestre ali brata hitro razveselijo... To se mi zdi zelo pomembno. Pomembno se mi zdi tudi zaupanje v družini, sprejemanje odgovornosti, zagotavljanje varnosti, sigurnosti. Biti oče pomeni biti stebler družine, na katerega se lahko sleherni vsak trenutek nasloni in odpočije. Biti oče pomeni truditi se, da bi bil najboljši prijatelj svojemu otroku. Biti starš pomeni pomagati otroku, ga pravilno vzgajati, ga podpirati, spodbujati, mu stati ob strani..." (France P.).

sanj. Lepa so njihova razmišljanja. Spominjajo na občestvo in milino, ki sta ga Adam in Eva živel z Gospodom Bogom v edenskem vrtu.

Saj ni greh sanjati, kajne?

Lepo je prebirati te drzne izlive duha mladih ljudi. Toda bolj ko človek to bere, bolj se zaveda, da mora ostati z nogami na zemlji. Ob prebiranju gornjih vrstic se mi je v duši prikazala mučna podoba statistik, ki pripovedujejo svoje črne novice o tem, da se vsaka tretja slovenska družina loči. Kaj vsi ti mladi ljudje, ki se po dveh, treh letih zakona ločijo, niso nikoli sanjali? Ali niso nikoli razmišljali o "toplem gnezdecu", o otroškem živčavu, o medsebojnem razumevanju, o vzajemnem odpuščanju? Ali so morda imeli namen ustanoviti slabe družine? Prepričan sem, da ne! Ali pa zakonca, ki po desetih ali dvajsetih letih sobivanja nenadoma spoznata, da sta si postala tujca, daleč drug od drugega. Kaj res nista imela namena preživeti vsega svojega življenje drug ob drugem?

Odnosi, ki jih zaživita zakonca med seboj, se hote ali ne hote zrcalijo tudi na otrocih. Kajti

"Lahko je sanjati ob očetovem objemu. Lepo je sanjati v sveže postlani postelji. Toda kdo bo sanjal za vse tiste male, ki dolgo v noč ob oknu slone presedijo in sami ne vedo, kaj sanjajo in po čem hrepenijo. Kdo bo sanjal za vse tiste, ki ravno zdaj trpijo in sami ne vedo, zakaj jočejo in zakaj živijo. Ne, moja družina ne sme biti le tista, ki jo bom kdaj ljubil, in ona, ki je ravno sedaj še neskončen sen. Le kako bi mogel biti kdo tak sebičnež!? Ne morem sanjati samo o sebi. Sanjal bom še namesto njih..." (Aleksander Leskovec).

"Nekaj najčudovitejšega na svetu mora biti to, da podariš komu življenje, a hkrati tudi velika odgovornost. Vem, da se moja naloga ne bo končala ob rojstvu mojega otroka. Ko se odločiš za ta korak, da postaneš komu roditelj, te to spremlja do konca življenja. Veliko razmišljam o svoji prihodnosti. Ob misli, da me bo nekoč neko čudovito bitje, moj otrok, poklicalo "mami!", se vzradostim. Že sama beseda mati zveni tako nežno, toplo, zaupljivo. Otrokova prva beseda mati skriva neko nesebično ljubezen, ki jo mora vsaka mati čutiti do svojega otroka. Vendar pa otroka ne zadovoljuje samo materina ljubezen, v prav takšni meri je potreben oče. Oba skupaj morata dajati varen dom svojim otrokom" (Renata Kutnar).

družina je eno od dejstev, ki ga otroci ne morejo obiti. Prisiljeni so živeti v svoji družini. Samo mislimo si lahko, kakšen urez pustijo v duši otrok starši, ki se nenehno kregajo; ali pa tisti, ki so pozabili, kaj je to zakonska zvestoba; ali pa tisti, ki se počuti-jo bolje v katerikoli zakajeni oštariji kakor pa ob domačem ognjišču; konec koncev tudi tisti, ki nikoli ne sklenejo svojih rok v molitev, ki svojih otrok nikoli ne popeljejo v svet onstranstva.

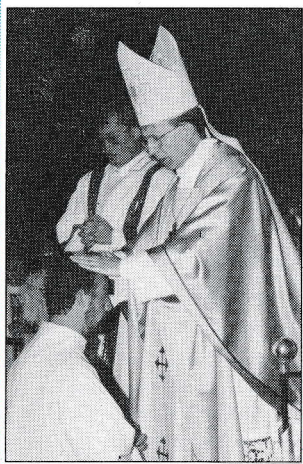
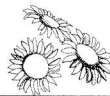
Vse to se tudi med nami pogosto dogaja. Priznajmo si, ne zatiskajmo si oči. Sicer pa, če spremljate razne časopise, lahko v zadnjem času pogosto naletite na nove telefonske številke, ob katerih piše: klic v duševni stiski za žene in otroke...

Leto družine nas spodbuja, da o družini bolj poglobljeno razmišljamo prav z vidika vzgoje mladih. Posebno pozornost je potrebno nameniti pripravi mladih na zakon, vzgoji za ljubezen in odgovorno starševstvo, pa njihovi verski vzgoji in njihovi rasti v odgovornosti.

Člani salezijanske družine imamo po svoji karizmi veliko stika z mladimi ljudmi, tudi s takimi, ki se od blizu ali daleč pripravljajo na zakrament sv. zakona. Dolžni smo ponovno premisliti načine in oblike naše navzočnosti v tem njihovem pomembnem obdobju.

Martin Lisec

VIKTOR GANC
diakon

- *Zdaj si tik pred duhovništvom; se ti zdi, da je izkušnja Italije pozitivno vplivala na pripravo?*

To je bila zame čisto nova izkušnja: asistenca v šoli in delo v oratoriju. Še posebej me je pritegnila dejavnost oratorija in delo z mladino. Moja pozitivna izkušnja je predvsem izkušnja dela z mladimi v oratoriju. In prav to delo bi me še posebej veselilo po vrnitvi v Slovenijo.

- *Tvoje delo in priprava v "diakonskem" letu?*

To naj bi bil bolj študij praktičnega značaja v neposredni pripravi na mašniško posvečenje. Hkrati pa bom nadaljeval svoje pastoralno delo v oratoriju na kašni turinski župniji.

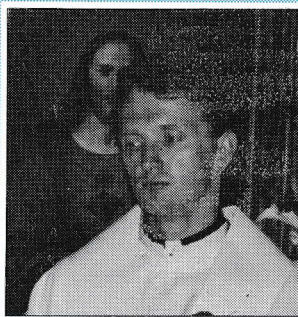
- *Smo še mladim danes izziv s svojo odločitvijo za salezijanski poklic?*

V delu na župniji v turinskem predmestju sem se veliko posvečal delu v skupini mladih od 16 do 20 let, ki dneve preživljajo na ulici, fantje s komaj končano osemletko brez perspektiv in načrtov za življenje. Vendar so

kljub nekemu pomanjkanju volje do vsega zelo odprti za resne pogovore, kakšen je moj pogled kot redovnika, kaj je po smrti, obstoj Boga... Moram reči, da sem bil vedno zelo dobro sprejet.

- *Kaj bi rekel mladim v Sloveniji, ki si zastavljajo vprašanje o poklicu?*

Danes nobena odločitev ni lahka. Navadno je polna preračunavanja ali se "izplača" ali ne; ali bo šlo ali ne. Zato, kdor razmišlja o redovniškem ali duhovniškem poklicu, naj dobro premisli in se s pogumom odloči. Seveda pa je duhovni poklic biti služabnik. Ravno zato sem si s sošolci, s katerimi sem bil skupaj posvečen, za geslo izbral: Služabniki s Kristusom služabnikom.

PETER POLC
novomašnik

- *Priprava na duhovništvo: je bila dolga ali kratka, ti je dala to, kar si pričakoval?*

Ko gledam takole nazaj in vidim, da sem se pol svojega dosedanjega življenja pripravljval na duhovniški poklic, se mi zdi to veliko časa. Toda čas hitro teče. V teh štirinajstih letih nisem le študiral. Srečeval sem se z ljudmi, ter ob njih spoznaval dobre in slabe strani življenja. V teh srečanjih sem tudi opazal česa mi manjka in to skušal nadoknaditi. Verjetno

je ta zanimiva šola življenja še pomembnejša od samega študija teologije.

- *Pri tem imaš tudi "nemško izkušnjo": kaj ti je pomenila?*

Dokaj nenačrtovano me je pot najprej zanesla za dve leti v Celovec, nato pa še za štiri na Bavarsko. Bogu sem hvaležen za ta leta. Imel sem dobre možnosti za študij, spoznal sem "nemški" način dela. Čeprav v Sloveniji ne moremo delati kakor oni, se mi kljub vsemu porajajo ob tamkajšnjih izkušnjah nove ideje, gledam na stvari tudi z druge strani, ki je prej nisem videl.

- *Duhovniško posvečenje: kako se vidiš kot duhovnika?*

Vsakdo je od Boga prejel darove, s katerimi pomaga rasti skupnosti, pomaga drugim. Dar duhovništva kot tak je le poseben dar nekemu za druge, za skupnost.

- *Vizija tvojega salezijanskega duhovniškega poslanstva? Delo, poslanstvo, ki bi te najbolj veselilo?*

Kot salezijanec naj bi imel eno oko še posebej odprto za mlade.

Nastajajo nove potrebe, nove možnosti. Izkušnja "mladinske prakse" v prevzgojnem domu ter dve leti dela v internatu na oni strani me sta me spodbudila, da po končanem študiju teologije nadaljujem s študijem socialne pedagogike.

- *Kako gledaš na slovesnost nove maše?*

Nova maša je praznik župnije, je priložnost, da se v župniji poglobi versko življenje. Hkrati pa se morda ob vsem tem dogajanju morda komu postavi vprašanje o njegovem življenju, koliko mesta prepusti on Bogu.

- *Kaj bi sporočil mladim, ki ne vedo, po kateri poti v življenje?*

Življenje je zanimivo - tudi takrat, ko se nam morda zdi

dolgočasno. Bežen pogled vidi danes vse sivo, toda prizadevanje, gledanje, rojeva nove stvari,

odkriva nove lepote. In tako postaja življenje zanimivo, lepo, koristno za nas same in za druge.

potreba po preventivnem sistemu, ki bi otrokom dal občutek zavarovanosti, odpravil obrambne mehanizme in omogočal normalno vzgojo, saj vedno več mater ne razume, da otrok ne potrebuje predvsem ustrezne hrane, primerne obleke in udobnega stanovanja, temveč zavarovanost, ki jo more dajati samo mati. Preventivni sistem ima več kot zagotovljeno zlato prihodnost.

■ *Kaj bi ob mednarodnem letu družine povedali mladim zakoncem?*

Osnovna otrokova potreba je občutek zavarovanosti, ki se dosega z navzočnostjo matere pri otroku, zlasti v prvem letu življenja. Dostikrat je pretirana skrb za hrano in obleko in otroško opremo pomirjevanje vesti zaradi odsotnosti od otroka. In to več škodi kot koristi.

Mladi zakonci, dajte otroku samega sebe, svoj čas, svoje zanimanje. Dajte jim predvsem sami sebe in svoj čas.

MARTIN JURČAK 70 let zaobljub

■ *70 let salezijanstva; kako gledate na ta leta?*

Najprej sem nad vse hvaležen Bogu, da me ohranja tako dolgo v svoji službi in mi vlil veselje do salezijanskega dela med mladimi. Že med študijem sem bil zaposlen. Zelo me je veselila glasba. Zelo sem vzljubil salezijansko delo med mladimi in to mi je dajalo tudi moč za vztrajnost v salezijanski družbi.

■ *Mladi in vztrajnost, to je včasih skregano.*

Da danes nimajo dovolj poguma za vztrajnost je verjetno tudi vzrok premajhna ljubezen, veselje do dela z mladimi, ki je danes zelo zahtevno, pa prepotrebno.

VALTER DERMOTA zlatomašnik

■ *Osvojil Vas je don Bosko; kako je prišlo do odločitve za salezijance?*

Prve štiri razrede gimnazije sem naredil na državni gimnaziji v Murški Soboti. Stanoval sem v konviktu Martinišče, ki so ga vodili salezijanci. Tu je vladalo pravo družinsko ozračje.

Za don Boska me je navdušil Karel Jereb, asistent v noviciatu, doma iz Idrije. Ta je izrabil vsako priložnost, da je govoril o don Bosku, in to s takim navdušenjem, da te je moralo prevzeti.

■ *Veliko ste se trudili, da bi don Boskov preventivni sistem prenesli na slovenska tla.*

Zame je don Bosko in njegov preventivni sistem zlasti v praktičnem pogledu višek vzgojnega delovanja, zato sem ga skušal približati zlasti slušateljem Teološke fakultete v Ljubljani.

■ *Sedaj se posvečate prevajanju virov, iz katerih bi lahko temeljiteje spoznavali don Boska.*

Don Bosko je nekaj edinstvenega. O nobenem vzgojitelju in apostolu mladine ni bilo napisanih 19 zvezkov življenjepisa (15.000

strani); izdal je 37 del najrazličnejše vsebine (kakih 20.000 strani). Kdor hoče poznati don Boska in razumeti njegov preventivni sistem, se mora seznaniti s temi deli. Zato sem začel prevajati Življenjepisne spomine sv. Janeza Boska; sedaj sem pri sedemnajstem zvezku in upam, da ga bom v nekaj mesecih končal.

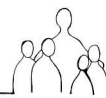
■ *Kot duhovnik ste bili predvsem vzgojitelj in profesor, torej v nenehnem stiku z mladimi.*

Povsod uspeš s salezijansko domačnostjo, če je mogoče šegavostjo in neposrednim stikom, zlasti v prostem času. Vedno moraš fanto dobrohotno, če je mogoče, celo veselo sprejeti.

■ *Lahko "napoveste" salezijansko prihodnost v Sloveniji?*

Don Bosko je ustanovil salezijansko družbo za vzgojo zapuščene, revne in ogrožene mladine. Prva naloga salezijanske vzgoje, se pravi preventivnega sistema, je ustvarjanje občutka zavarovanosti, zaščitenosti, kar je mogoče doseči z domačnostjo, ljubeznivostjo, zaupljivostjo.

V Sloveniji se že kaže izredna

pričan, do so večkrat "sovražniki" duhovnega poklica prav domači, in to tisti kristjani, ki menijo, da v župniji nekaj predstavljajo. Zanimivo, kako jih gloda "zakaj prav naš, naša". Sicer pa je Jezus to že tedaj predvidel, ko je rekel: "...in sovražnike bo imel med svojimi domačimi!" (Mt 10, 36).

Ne upam si trditi, da mladi ne slutijo, v čem je bistvo duhovnega poklica. To se lepo vidi iz

ČEMU VZNEMIRJATI MLADE LJUDI

Priznam, da sem ob samem naslovu najdalj časa sedel in razmišljal. Nisem in nisem našel pravih besed za to, kar bi rad v naslednjem prispevku poudaril. Za kaj gre? Gre za zelo "nezanimivo" problematiko duhovnih poklicev med verniki. Da se lotevam tega vprašanja, me je spodbudilo kar nekaj dejstev. Prvo tako dejstvo je, da je letos zelo malo novomašnikov, v mariborski škofiji nobenega škofijskega. Drugo dejstvo je, da mladi ljudje nimajo razčiščenih pojmov o duhovnih poklicih. Tretje dejstvo pa je, da starejši to še manj razumejo kot mlajši!

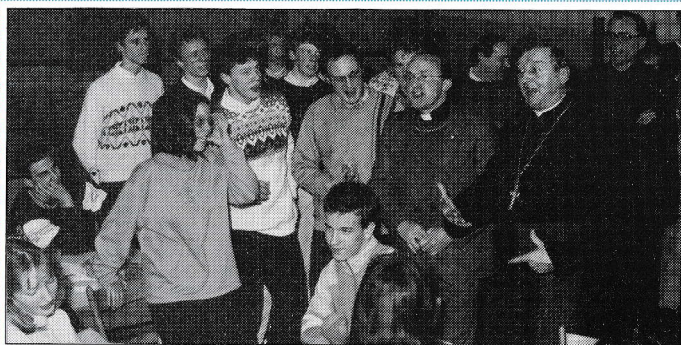
Nekoč sem se oglasil pri neki družini. Nisem razumel, kako da me gledajo nekam postrani. Potem so priletele besede: "Gospod, kako si dovolite vznemirjati našega fanta! Če imate kaj vprašati, vprašajte nas!" V prvem trenutku se sploh nisem mogel spomniti, za kaj gre. "Oprostite, vendar jaz ne vem, za kaj gre!" "O dobro veste, dobro! Kaj pa tisto, ko ste namigovali, da bi bil dober za duhovnika!" "In v čem naj bi bil moj greh?" "Fant je postal vznemirjen in je začel dvomiti, ali se je vpisal na pravo šolo! Komaj smo mu dopovedali, da on ni dober za duhovnika!" "In če bi kljub temu bil dober?" "Oh, bodite no... Samo po zobeh bi nas vlečili!" In potem so začeli naštevati, da je še veliko takih fantov. Na vsak način so hoteli zvedeti, "zakaj sem to omenil prav njihoveму".

Človek res ne ve, kako naj se obnaša. Večkrat sem že slišal od kakšnega starejšega, ko je poočital: "Če bi mi takrat rekel bolj odločno besedo, bi bil verjetno tudi jaz duhovnik!" Če kaj rečeš, je narobe, če nič ne rečeš, je narobe! Vedno bolj sem pre-

neke kratke ankete o duhovnem poklicu, v kateri so mladi odgovarjali na vprašanja, kakšen naj bi bil duhovnik, ali je sploh potreben, kaj menijo o redovnicah itd. Zanimivo je, da so vsi zatrjevali, kako je duhovniški poklic potreben ne samo zato, ker deli zakramente, ampak tudi mladim ljudem, ki jim je lahko veliko bolj na razpolago kot kdo drug. Še bolj presenetljiv je odgovor na vprašanje, kakšen naj bo duhovnik? Večina se je strinjala, da naj bo predvsem "duhoven človek", tisti, ki ima rad Jezusa. Pomeni, da znajo pravilno vrednotiti duhovniški poklic, kakor tudi duhovni poklic nasploh. Prvenstvena naloga naj bi bila "duhovnost". Ob nadaljnjem klepetu, čemu se jih tako malo odloči in zakaj ni med njimi nikogar, pa ni bilo več take živahnosti.

Res je, da so nekateri imeli težave s tem, ker se duhovnik ne sme poročiti, ker je treba veliko študirati, ker mora biti ljudem preveč na razpolago, vendar je v odgovorih preveč glavni problem: Pomanjkanje vere in duhovnega življenja! Tisto, kar

imaš rad, v čemer vidiš vrednoto, za tisto boš potem tudi vse drugo žrtvoval. Ko govorimo o duhovnih poklicih, bi morali najprej govoriti o duhovnosti oziroma vernosti naših družin. Katera družina je res krščanska, se vidi šele tedaj, ko je sposobna Gospodu odgovoriti: Zgodi se Tvoja volja! Če ni sposobna tega izreči, ji Bog ni najvišja vrednosta, ampak tam nekje "za vsak slučaj". Tedaj bodo imeli tisoč in

S TEMI VPRAŠANJI?!

en razlog, da odvrnejo svojega otroka od duhovnega poklica.

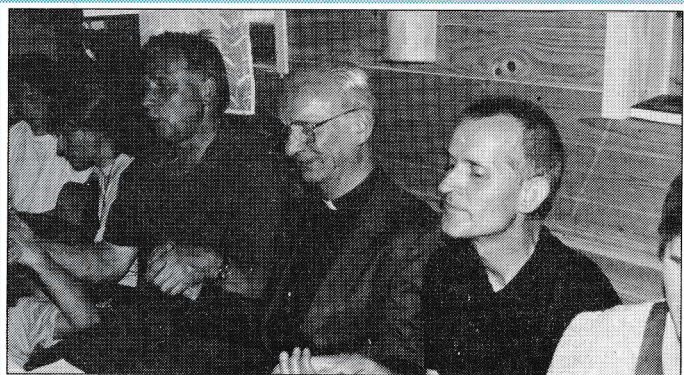
Letos, ko obhajamo leto družin, bi se morale krščanske družine resno vprašati tudi o tem, kako bi odgovorile v primeru, da katerega njihovih otrok pokliče Gospod v svojo službo. Samuelov odgovor: "Govori, Gospod, tvoj hlapec posluša!" ni samo odgovor "raznih Samuelov", ki jih Gospod nagovori, ampak tudi odgovor njihovih družin. Le-te bodo sposobne na to odgovoriti tedaj, ko bodo prežete s Kristusovim duhom in ne z duhom tega sveta!

Ciril Slapšak

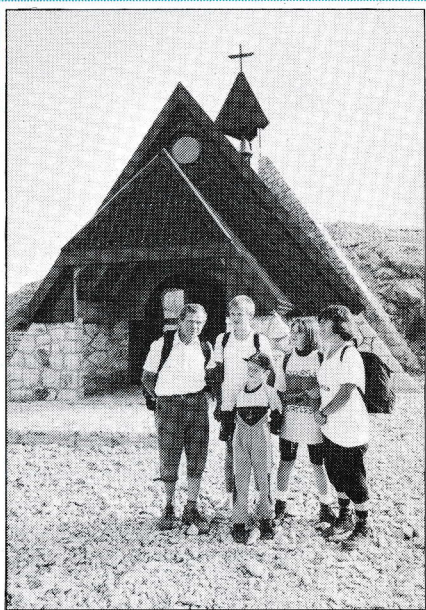

Če bi povzeli razmišljanje, bi ga strnili v nekaj naslednjih točk:

- Duhovniki so potrebni! Tega se zavedajo tudi mladi!
- Od duhovnika in ljudi v duhovnih poklicih pričakujejo, da bodo "duhovni" ljudje!
- Ljudje v duhovnih poklicih bi zato morali predvsem gojiti duhovnost, oziroma ljubezen do Jezusa Kristusa!
- Mladi se za ta poklic ne morejo odločiti, ker v sebi čutijo ta "duhovni primanjklaj"!
- Čut za duhovnost, oziroma razpoložljivost za duhovnost, morajo prejeti najprej v lastni družini.
To je naravna pot rasti!
- Da bi rasli v duhovnosti, so potrebna tudi mala občestva, kjer bi nadalje odkrivali krščanske vrednote, predvsem pa Jezusa Kristusa.
- Ko kdo pride do Pavlovega spoznanja, "da mu je življenje Kristus", bo v sebi začutil tudi potrebo, da tega Kristusa oznanja naprej. S Pavlom bo dejal: "Zakaj gorje meni, če evangelija ne bi oznanjal!" (1 Kor 1, 16).

NAVKLJUB TEŽAVAM

*Življenjska pota
niso vedno ravna.
Ob veselju, veri in
trpljenju
spoznaváš smisel
in pričneš
življenje
sprejemati.*

Spoznala sva se po naključju. Najine mladostne želje so bile povsem različne. Zaradi zunanjih okoliščin so ostale neizpolnjene. Po dveh letih spoznavanja, obiska zakonskega tečaja in skupnih romanj, sva se odločila za zakon. Ostala sva na ženini domačiji. Po letu in pol sva sprejela prvega otroka - hčerko Felicito. Ob otroku sva se učila in duhovno rasla tudi sama. Ko se je rodil drugi otrok, tokrat fant - Marjan, je bilo veselje popolno. Za rojstvo obeh je bilo treba veliko odločnosti in samozaupanja. Napovedi zdravnikov niso bile vzpodbudne.

Otroka sta postala osnovnošolca in si zaželela še enega bratca ali sestrico. Odločitev je bila težka, kljub vsemu pa smo vsi z veseljem pričakali najmlajšega - Tadeja. Ko sta bila otroka še manjša, sta nanju veli-

kokrat popazila stara starša, s katerima smo skupaj živel. Vedno smo se dobro razumeli, tudi glede vzgoje. Zdi se nama, da mlade družine morda premalo cenijo pomoč, ki je skrita v dedkih in babicah.

Kot zakonca sva si delo vedno delila, tako na kmetiji kakor pri otrocih. Veliko časa sva posvečala vzgoji otrok, kajti v tem sva čutila temelj vsega nadaljnjega dela. Redno smo se zbirali k skupni družinski molitvi. Otroke sva že majhne vodila v cerkev in jim tudi sama dajala zgled.

Vzgoja, kakor tudi usklajeno ravnanje z otroki, je bil eden izmed najinih ciljev pri vzgoji. Otroci so bili zelo radovedni. O odgovorih, ki sva jim jih dajala, sva se prej večkrat posvetovala. Otroka sta rastla drug ob drugem in se tudi skupaj učila. Najmlajši

pa se je največ naučil ob opazovanju sestre in brata.

Z vsem je povezan tudi problemi. Otroci so bili velikokrat bolni. Otroci so božji dar, zato jih je treba sprejemati in jim pomagati. Otroci odraščajo, začeli so jasno in po svoje razmišljati. Otrok ne zaupa več toliko staršem. Starši pa v skrb za otroka velikokrat spregledamo, da ni več otročiček, pač pa fant ali dekle. Nerazumevanje s strani otrok starši čutijo kot odtujitev, kar odnose v družini le še poslabša. Takrat so potrebni pogovori. Velikokrat se zdijo neplodni in brez smisla. A ravno pogovor je izhodišče za sprostitve napetih odnosov med pubertetnikom in starši. Večinoma se ta pokaže šele kasneje, ko mlado- stnik preboli najhujšo krizo. Otrok potrebuje starše, tako v nežnih letih kakor tudi trdno oporo v času, ko se postavlja na lastne noge. Potrebna je velika mera ljubezni, ki se je ne da nadomestiti z gmotnimi dobrinami.

S cerkvijo sva že od nekdaj povezana. Oba sva imela strice duhovnike. Tudi sedaj kot družina sodelujemo s cerkvijo. Mož je bil cerkveni ključar, Felicita pa je v radenski cerkvi že dve leti organistka.

Za kvaliteten družinski odnos so potrebni tudi dnevi skupnega oddiha. Razširjeno je mnenje, da si kmečka družina ne more privoščiti počitnic. Vsaka stvar se da doseči, če se resnično hoče. Tako tudi mi že nekaj let preživljamo dopustniške dni v Julijskih Alpah. V miru gora se ljudje zbližamo, gradi se zaupanje in odnos do drugega. Vsaka družina potrebuje svoje dneve. Iz njih kasneje lahko črpa energijo in ljubezen za vse leto.

družina Heric

Na začetku pisma iz Rima 10. maja 1884 govori don Bosko o svojih čustvih ljubezni do fantov, saj pravi, da zaradi ločitve trpi, samo eno željo ima, to, da bi jih videl srečne sedaj in v večnosti, kajti čuti težo odaljenosti, ki mu povzroča bolečino. "To so besede človeka, ki vas iskreno ljubi v Jezusu Kristusu."

mam zadosti rad?" "To ni dovolj. Najvažnejše manjka." "Kaj manjka?" "Ni zadosti, da imamo fante radi. Fantje morajo to tudi čutiti. Naj imajo vzgojitelji (predstojniki) radi to, kar ugaja mladim, in ti bodo vzljubili to, kar je vseč vzgojiteljem (predstojnikom). Kdor hoče biti ljubljen, mora pokazati, da ljubi. Kdor se zaveda, da je ljubljen, ljubi, in kdor je ljubljen, doseže vse, zlasti od mladega človeka."

Ni dovolj ljubiti! To nas preseneča. Kaj je še več kot ljubiti? Za don Boska vzgojitelja to ne zadošča. Doseči je treba

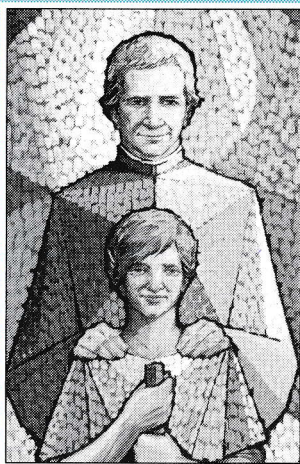
salezijanska pedagoška ljubezen; to je tisto "ni dovolj", tisti več. Salezijanec ne ljubi zaradi sebe, zaradi svoje popolnosti, lastnega občutka sreče in zadovoljstva, ampak ker je to edina pot, da pri mladih na najbolj človeški način - po ljubezni - doseže to, da postanejo dobri. Salezijanec je poslan med revno mladino; ta ne bi dosegla svojega življenjskega cilja, če ob sebi ne bi imela prijatelja, brata, očeta, nekoga, ki jo "nežno ljubi".

To don Boskovo misel kratko izrazimo: Ljubite tako, da boste ljubljeni! To je don Bosko-

LJUBEZEN ZA LJUBEZEN

Ljubezen je postavil za temelj svojega vzgojnega sistema. Gre za tisto pravo "pedagoško ljubezen", ki jo je odkrila pedagoška znanost. To je čustvo simpatije do mladih ljudi. To je spoznanje, da ima vsak človek, predvsem otrok, pravico do ljubezni.

Samo ljubezen bo ustvarila pravo vzgojno ozračje salezijanske ustanove. Pa ne kakršna koli ljubezen. "Ni zadosti, da imamo fante radi. Fantje morajo to tudi čutiti." Jedro te don Boskove pedagoške oporoke je v naslednjih besedah (pogovora): "Vidite, domačnost rodi ljubezen in ljubezen zaupanje. Za kogar vedo, da jih resnično ljubi, ubogljivo store vse, karkoli jim zapove." "Toda kako bi znova poživili te moje drage fante, da bi bili spet kot nekoč živahni, veseli in razgibani?" "Z ljubeznijo." "Z ljubeznijo? Kaj jih ni-

nekaj več. Salezijanec - vzgojitelj mora tako ljubiti, da bodo tisti, ki jih ljubi, ljubili njega. S svojo ljubeznijo mora prebuditi ljubezen. Zato mora to ljubezen preleti v dobroto, prijaznost, ljubeznivost, izraze prijateljstva, v družinsko ozračje. Komur uspe, da ga fantje ljubijo, ta pri njih doseže vse, kar hoče! To je

va pedagoška nova zapoved. Po taki ljubezni bodo vsi spoznali, da smo salezijanci. Samo ljubezen ustvarja pravo salezijansko vzgojno ozračje. Ljubezen je pravi "dom", kjer se človek počuti varnega. Dom niso zidovi, stavbe, ustanove; ob don Bosku so bili fantje doma tudi na turinskih travnikih. Fant in vsak preprost človek se mora pri salezijancih počutiti kot doma: varnega, preskrbljenega, upoštevanega, spoštovanega, ljubljenega... To je skrivnost salezijanskega življenja, ki se razodeva v dobroti, tisto, zaradi česar se imenujemo salezijanci - po sv. Frančišku Saleškem, svetniku dobrote. Salezijanci smo vzgojitelji dobrote. Mlade ljudi "lovimo" na med ljubezni in dobrote. Na to se jih več ujame, kot na cele pedagoške sisteme, ki pa ne poznajo take ljubezni.

(Iz knjige *Rad vas imam*)

MARIJA

VZGOJITELJICA

DRUŽIN

Papež je na prvo julijsko nedeljo v Rimu govoril romarjem o družini: "Mar ni v logiki pristne zakonske ljubezni obljuba, da bosta zakonca drug drugemu edini mož in žena? Prav zato zakonci toliko trpijo, ko se zavedo, da jih sozakonci, od katerih imajo pravico pričkovati vso ljubezen, zapuščajo in jim niso zvesti. Takšno izpričevanje edinosti in zvestobe si povsem naravno želijo tudi otroci, ki so sad ljubezni enega moža in ene žene. To ljubezen zahtevajo z vsem svojim žarom. - Sveta Devica Marija, bodi vzgojiteljica družin v nežnosti, odpusčanju, spoštovanju, zvestobi in služenju. Z materinskim usmiljenjem lajšaj težave, s katerimi se srečujejo zakonci v naši družbi. V njej je malo etičnih izhodišč, veliko pa skušnjav. Marija, mati lepe ljubezni, pomagaj mladim, ki se pripravljajo na zakon, da bodo postavili trden temelj obvladovanja samega sebe, kar je pogoj za resnično svobodo in temelj medesebojni podaritvi, ki jo bodo zvesto živeli ves čas bivanja na zemlji."

Francoski kipar Raymond Dubois je izklesal kip Marije, zavetnice in vzgojiteljice družin. Iz pušpanovine, ki je rasla pred Marijino kapelico, je izoblikoval Marijo. V rokah drži gnezdo, v njem pa tri ptičke. Ko dobro pogledate, spoznate, da so ptički z desne strani kakož mož, z leve kot žena, v sredi pa kakor otrok. Kip stoji v kapeli sredi gozdnih jase. Mlade družine in zakonci prihajajo k nebeški Vzgojiteljici in Materi, da jo prosijo zveste ljubezni, hvaležnega služenja in pomoči v družinskih tegobah. Od umetnikov hočejo kip Marije z gnezdrom. Vedo, kako skrbna vzgojiteljica in ljubeča mati družin je Marija. Gnezdo ima Marija ob svojem nežnem srcu. Njena prisrčnost posreduje varno življen-

je vsem, ki so v družini: staršem in otrokom. Marija je trdno zagotovilo, da v družini, domači Cerkvi, ne bo zamrlo življenje, temveč bo cvetelo in dehtelo, zorelo in se krepilo ter napolnilo zemljo in nebesa. Družine iščejo zavetje pri Mariji, Vzgojiteljici in Materi.

Nazaret uči, naj bo družina ena, sveta, katoliška in apostolska, da bo družinsko svetišče in Cerkev v malem. Njena ljubezen bo blagoslovljena in posvečena. Tako bo šola krščanskega življenja, kreposti in moči, npravnosti in žrtve ter vrt duhovnih poklicev.

Misijonski škof v severnem kanadskem mestu Athabasca je pripovedoval ob svoji zlati maši: "Ko sem bil star petnajst let, sredi nezrele pubertete, so starši obupali

nad mojo nepopoljšljivostjo, trmasto samovoljnostjo in zagledanostjo vase. Ni pomagala ne dobrotla ne strogost. Namesto da bi šel v šolo, sem se igral na nogometnem igrišču. Naenkrat je bil pred menoj oče. Peljal me je domov. Šla sva mimo cerkve. Oče me je spremil pred Marijin oltar in začel moliti stvarno kakor mož. 'Božja Mati, tebi ga darujem. Če moreš kaj narediti iz njega, ga ti oblikuj in vzgajaj, ker sam ne morem z njim ničesar več.' Marija ga je uslišala. Čez tri leta sem vstopil v semenišče. Postal sem duhovnik in šel v misijone. Marija je tedaj vzela mojo molitev zares. Sedaj si ves Marijin in njen ostani vse življenje."

Sinovska vdanost obstaja v hvaležnosti do staršev, ki so z darom življenja, z dobroto srca in svojim delom omogočili otrokom, da rastajo v starosti, modrosti in milosti. Svetopisemski modri Sirah svetuje in vprašuje: "Z vsem srcem spoštuj očeta in ne pozabi bolečin svoje matere. Spominjaj se, da si po njih dobil življenje. In kako jim hočeš povrniti, kar so oni tebi storili" (7, 27 - 28)?

Gospod Jezus, prosim te za svojo mamo. Brez nje me ne bi bilo. Hočem ji biti hvaležen. Blagoslovi jo; stokratno ji povrni, da me je vzgojila za kristjana. Obljubljam ti, da ji bom rad pomagal, jo spoštoval in pristrčno ljubil. Kakor mami dolgujem svoje življenje tudi očetu. Ne smem pozabljati na skrbi, ki jih ima z menoj. Daj, da bom pozoren, iskren in hvaležen sin. Jezus, daj, da se bosta starša med seboj prelepo razumela. Naj bomo srečna družina, v kateri boš s svojo Materjo Marijo stalni gost in najboljši družinski prijatelj.

dr. Janez Jenko

Rakovniško svetišče Marije Pomočnice je sad vere, ljubezni in žrtev vernega slovenskega ljudstva, ki je svetišče gradilo.

"Velika dela ne zrastejo naenkrat in tudi ne brez težav. Seme, ki smo ga vrgli v zemljo, se le polagoma razvija, dokler ne vzbrsti, zraste in se ne razvije v mogočno drevo.

90 in 70 LET SVETIŠČA MARIJE POMOČNICE

Veliko, težavno podjetje je dograditev svetišča Marije Pomočnice. Draginja je vedno občutnejša, denarna kriza vedno bolj očitna. Težave so - če jih presojamo s človeškega vidika - res nepremostljive.

Toda dela božje Previdnosti ne smemo presojati po človeških delih. Je pa li zgradba Marijinega svetišča na Rakovniku res delo, ki ga hoče Previdnost božja? Brez dvoma! Marija hoče, da se na prijaznem rakovniškem gričku dvigne njej na čast lepo svetišče, ki naj postane ognjišče njenega češčenja, ki naj bo žarišče njene ljubezni za vso slovensko zemljo.

Zato dozidava svetišča ni le velikega pomena za okolico, ki jo neposredno obdaja, ampak je izredne važnosti za ves slovenski narod, ki bo našel v Mariji Pomočnici v najhujših preizkušnjah svoje varno zatočišče.

To svetišče pa je brezdvomno velikega pomena ne samo za sedanj rod, ampak tudi za bližnjo in daljno prihodnost. Mi bodo zatonili v večnost, drugi bodo prišli za nami, ki bodo sprejeli našo dediščino. Med

to dediščino spada tudi ljubezen in zaupanje do Marije Pomočnice in izraz te ljubezni in tega zaupanja bo njeno mogočno svetišče na Rakovniku." (SV, 3/1924)

Slovesnosti ob posvetitvi svetišča 8. septembra 1924 so to potrdile, saj je sodelovalo kar 150.000 romarjev z vseh koncev Slovenije. Svetišča pa je raslo celih 20 let.

Za novo cerkev, ki jo salezijanci gradijo pri Ljubljani v Sloveniji Znano nam je, s koliko skrbljivostjo se trudijo salezijanci za razširjanje verskega duha med ljudstvom, posebno pa še za vzgojo mladine. Znano nam je tudi, kako obilne sadove je obrodilo doslej njihovo delovanje in koliko sadov se nam obeta še za bodočnost. Zato smatramo kot velezaslužne za katoliško stvar vse tiste, ki s kakršnokoli pomočjo njihova podjetja podpirajo in pospešujejo.

Že pred vojsko so salezijanci postavili temelje novi cerkvi v bližini mesta Ljubljane na Rakovniku, kjer so tudi polagoma zgradili zelo cvetoč zavod za vzgojo mladine.

Viharni časi so povzročili, da je zmanjkalo sredstev za dovršitev pričetega dela, ki se tako ni moglo privedi do zaželenega konca. To mi in vsi dobromisleči zelo obžalujemo z ozirom na dejstvo, da bo ta cerkev zavodu in ljudstvu iz okolice kar največ koristila.

Zato rade volje priporočamo dovršitev in opremljenje cerkve pobožnosti in radodarnosti vseh dobrih ter prosimo Boga, naj obisplje z najizbranejšimi darovi svoje milosti tiste, ki bodo za sveto podjetje kaj prispevali.

Beograd, 6. marca 1924

+ Hermenegild Pellegrinetti
naslovni škof v Adenenu
apostolski nuncij
(SV, 3/1924)

RUANDA

To, kar doživlja Ruanda, ni stvar tega ubogega ljudstva. Misijonarji, ki delijo usodo tragičnih dogodkov, so prepričani, da so tako kot druge igrače v igri velikih, ki iz tega kujejo svoje dobičke. Tako je tudi Ruanda črna vest človeštva. Še en madež na naši vesti. Pričevanja - tukaj le drobci - Danila Lisjaka so pretresljiva. Ko bi nas le kaj zganila.

ČRNA VEST ČLOVEŠTVA

Prisrčen pozdrav od na novo rojenega - vstalega sobrata. Ne morem verjeti. Burundijski vojaki v moj objem. Na meji. Vsi strmijo vame kot nekaj nemogočega. Jaz pa z nahrbtnikom čez mejo peš. Prvič z letalom iz Kigalija - tokrat peš - napredek. V Kayanzi telefoniram v Bujumburo k ksaverijcem. Čudež! "Kaj, ti Danilo! Ni mogoče, Danilo je mrtev. Poslušaj, Aldo, ne šali se." "Jaz sem, živ in ti govorim. Rezerviraj mi sobo, pridem." Bosanec Vjeko se mi opravičuje. "Veš, najtežje mi je bilo, kako to dejstvo obrazložiti tvoji mami. Veš, da mi je bilo hudo. Avto je bil na vozniškovi strani ves v krvi. Torej mrtev. In tudi njegov sobrat Ruandijec je mrtev", so mu lagali. Takšne so pač vojne novice. Vsa diplomacija v Bujumburi govori o od mrtvih vstalem patru Danielu. Mnogi, ki me tukaj poznajo, so že molili za grešnika v vicah. Zahvaljujem se za molitve; bile so potrebne.

V nedeljo, 3. julija, so milice zahtevale pri ruandskih vojakiho mojo usmrtilcev, ustrelitev. Ob-

tožba: "Priatelj Tutsijev. - Inshuti ya Batutsi." Vojaki odločno zavrnejo prošnjo. Delal sem do zadnjega. S tovornim vozilom sem v nedeljo po maši odhitel v skladišče Karitasa (le tega sem imel na skrbi) in odpeljal iz njega še 80 kg fižola za taborišče Tutsijev (otrok 360, žene), ki sem ga deset dni prej uredil v gozdiču evkaliptusov v neposredni bližini misijona. Ti ljudje so že tri dni stradali. Prej so jim milice pokradle in zapile vso hrano. Tokrat sem začel sam deliti z mojim fantom dijakom v semenišču. Ustavili so me sredi dela. Mislil sem v večjem kampu še isti popoldan razdeliti 35 ton fižola. Dan prej sem prav tam razdelil 7 tisoč dek. Ostal sem zaprt v hiši.

Patriotski front se je že slišno približeval Butaru. Vse je bežalo. Od 9. pridejo milice. "Oče, ključke od avta, bežati moramo." Izgovarjam se in se umaknem v sobo. Preskočijo ograjo. V nevarnosti smo bili. Tudi tri dekleta, ki jih je sobrat skrival že tri mesece. Pobrall sem svoje stvari in dokumente in

oddal ključke. Za ceno petih življenj. Izbira je bila jasna. Imeli smo tri ure miru. Ofenziva je šla mimo 12.30. Bili smo skriti in v grobni tišini. Pokalo je kar dobro. 50 m stran od hiše ubit revež, ki sem mu malo prej stisnil vrečko žemelj iz Burundija. Fotografija pride.

Po dveh dneh so nas odkrili novi gosopodarji - "osvoboditelji". Vešč vojaških zadevščin, sem se hitro privadil. Tri dekleta so izšla na svetlobo - sonce. Jokal sem od veselja. V sosednjem gozdiču so bili tudi rešeni. Zares si mislim, prijatelj Tutsijev in sirot. Skoro 2 tisočem sem jim je po previdnosti omogočil preživetje. Od tega gotovo 1.600 otrok. Švicarji bi nič ne mogli (Terre des Hommes), če sam ne bi bil tam - če se ne bi vrnil v Ruando.

In še nisem bil zrel za nebesa. Še bo treba delati. Na razvalinah. Boli me pri srcu. Ruande ni več. Strašno. Zgodovinski fenomen. Pričevanj ni konec. Kdaj bom to pisal? Bom zmogel?

10.000 priklatenih revežev na našem griču. Tudi novo cerkev

sem jim odprl. Vsak dan dvakrat po vodo v dolino. Z ljudmi. Strah v očeh. Blagoslavljam rožne vence, novorojene otroke. Vsi drugi so zbežali od strahu. Celo mesto Butare je premoglo dva bela duhovnika (Kanadčan in Slovenec) ter sobrata salezijanca Jakoba, domačina, ter nekaj redovnic. Čista vest mi je bila v mir - lahko me ubijejo. Dobil sem dovoljenje za izhod, tri dni. Nova oblast - diši po komunizmu?!

Pozdrav vsem. Molite še naprej za nas.

Danilo

Bujumbura, 28. julija 1994

Dragi Tone!

Pozdravljen! Upam, da ste dobili ta fax (v prilogi). Za vsak primer pošljem še ta dopis in fotografije. Včeraj sem že drugič prišel iz Ruande, SAM! Organiziramo Karitas v novih strukturah. Naši novi "osvoboditelji" še pobijajo - tako kot naši komunisti po vojni. V rokavicah. Strašne drame. Mnogim bom moral biti oče, brat in sestra. Ljudje, rešeni tudi po moji pomoči, mi hitijo v objem. Mnogi, predvsem dekleta s težko Kalvarijo za seboj, se zjčejo. To doslej ni bila navada v Ruandi. Kako je sedaj cenjen in potreben duhovnik. Življenjskih tragedij ni konec.

Ruanda je porušena. Pa kaj opeka, zidovi! Milijoni pobitih src. Vsi smo travmatizirani. Z menoj vred. Včasih se res vprašam, sem morda še pri življenju, ker bi (bom) moral videti še kaj hujšega? Po drugi strani se zahvaljujem Bogu za najdragocenejše trenutke mojega misijonskega življenja. Kar škoda je, da sem tukaj v Burundiju (tri dni), saj ljudje tako potrebujejo duhovnika. Samo štirje smo v tem

trenutku v Butare. Vse hiše redovnic in redovnikov ter župnije so izropane, razbite. Nikdar nisem videl kaj takšnega. Hitel sem reševati še nekaj krožnikov iz hiše bernardink in jih odnesel v kuhinjo na škofijo, kjer so vse izropali. Za škofa so pustili le en naslonjač. Vse so prevrnili, po-teptali, izruvali tabernaklje, pokradli kelihe, poteptali hostije. Vse to novi "osvoboditelji".

Škofijski Karitas so odpeljali, ukradli za 25 tisoč dolarjev zdravil, 50 ton sladkorja (to sem sam oskrbel že prej) in vse pisarne, skladišča razbili. Vse avtomobile odpeljali. In potem zvalili krivdo na ruandsko vojsko. Povedal sem jim resnico v brk. "Lažnivci, roparji", sem jim rekel. "Imaš dokaze?" "Da, odvrnem, ob dveh zjutraj ste odpeljali dva avtobusa zdravil, dek, fižola." "Kdo ti je to rekel?" "To je moja skrivnost, ki je nimam pravice povedati - je pa resnica." Razorožil sem jih - lažnivce in ubijalce. Sedaj me spoštujejo in se me bojijo. Zato se lahko gibljem, ker se nisem nič bal, in sem ostal v misijonu. Sicer pa me potrebujejo, ker so reveži.

No, ljudje me potrebujejo, lačni v svobodi. Da, uboga Ruanda, kdo te je prodal tako poceni? Če mi bodo storili kaj hudega,

dobro vedite, da samo zaradi RESNICE. V Butare in okolici le 30.000 ljudi. STRAH! Zbogom.

Danilo

Buja, 30. julija 1994

Dragi Tone!

Upam, da ti Bogdan prevede v slovenščino ali pa g. Okorn, moj vzgojitelj. Zgodba našega preživetja in prehoda v novi sistem - komunistični? Ne vem.

Nedelja 3. julija, dan moje realne nevarnosti za usmrteve ni opisana. Moj sobrat tega ni slišal ne videl. Bil je bolj zaprt iz strahu. Razumljivo. Stvari malo po svoje razume. Le kdo bi dal vozilo z velikodušnim srcem ubijalcem, ki so hoteli rešiti svojo kožo? Nič se nisem skrival v sobi. Delal sem do zadnjega. In še nadaljujem.

Poskušajte "zguncati" slovensko javnost za konkretno pomoč. Vesel bom, če kdo sestopi na teren: Bruselj - Bujumbura ali Pariz - Bujumbura. Imel bo kaj videti in slišati. Naj ljubezen pozida ruševine človeških src in šele potem porušeni zidovi! Ves novinarski tralala nič ne pomaga, če ne odpremo src za to edinstveno dramo človeštva. Pisali bomo pozneje.

Nekaj fotografij v potrditev.

Danilo

SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE

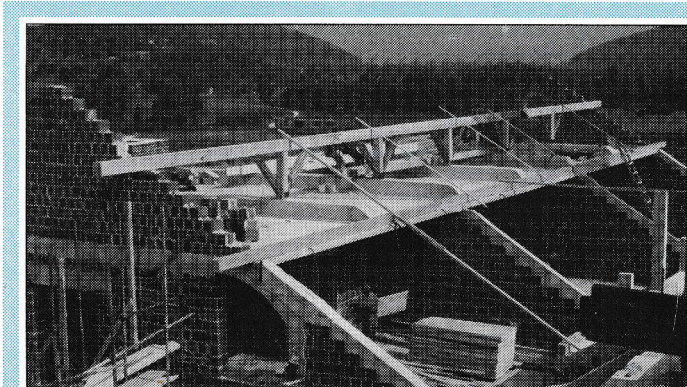
Tudi letošnje poletje je v Želimljem nadvse živahno. Veliko ljudi nenehno prihaja in odhaja. Toda za razliko od prejšnjih let to niso skupine mladih, ki bi prihajale na počitniška srečanja ali na duhovne vaje, marveč desetine delavcev najrazličnejših strok, ki se kljub veliki vročini zavzeto trudijo, da bi pravočasno opravili veliko delo.

Medtem ko vam pišem, je ena od treh stavb (Dom Janeza Boska) že pokrita in v njej tečejo še zadnja obrtniška dela.

V drugi polovici avgusta bodo v tej stavbi že stanovali dijaki, ki bodo prostovoljno priskočili na pomoč pri zaključnem urejanju in čiščenju prostorov. Pripravljenosti za tovrstno pomoč ne manjka, kar je zelo razveseljivo. Mladi čutijo, da si gradijo svoj dom.

Ko boste brali te vrstice, bo - tako upamo - večina del že končanih. Sedaj - v začetku avgusta - pa še čakamo na streho na drugih dveh stavbah. Vreme nam je - hvala Bogu - izjemno naklonjeno. Tudi vsa druga gradbena in inštalacijska dela so v polnem teku.

Za nas želimeljske salezijance letos ni dopusta in počitnic. Nenehno spremljamo vsa dela. Nekatera skušamo tudi sami opraviti, zato nas

neredko kdo težko prepozna med drugimi delavci. Tudi to naj bi bil naš delež, da računi ob koncu ne bi bili previsoki.

In ko bomo končali s tem delom, nas že čaka tisto, zaradi česar smo pravzaprav tu: mladi ter njihova vzgoja, izobraževanje in vsestranska priprava na življenje. Toda brez strehe nad glavo bi ostalo tudi to drugo le prazna utvara.

Brez velike mere zaupanja in ljubezni do mladih se vse to gotovo ne bi dogajalo. To je skrita gonilna sila vsega našega dela. Ljubezen do mladih za nas ni zgolj kako nejasno čustvo. Ljubezen se mora spreminjati v dejanja. To je vedel že don Bosko,

tega se zavedamo tudi mi. Hkrati pa se človeku nehoče porodi misel: kako dolga in zahtevna je pot do (mladega) človeka...

Tudi v zadnjem obdobju smo čutili, da nismo sami. Od blizu in daleč ste se nam oglašali in nam po svojih močeh priskočili na pomoč.

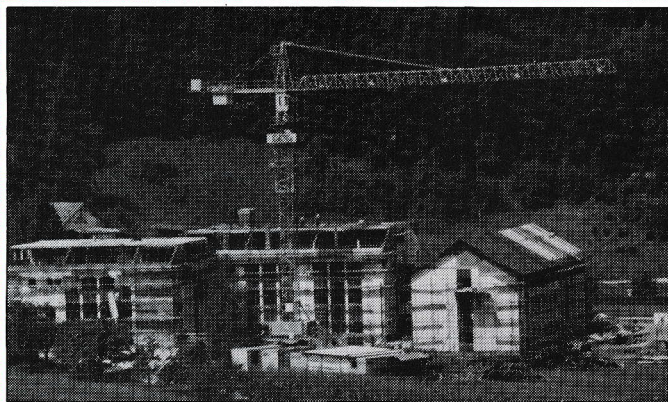
Pravzaprav se v tem času mnogi srečujejo z nami in našim delom. Nekateri zanima le eno: od kje salezijancem denar. Drugi nejeverno sprašujejo, ali smo res prepričani, da bomo uspeli pravočasno končati. Tretji pa nič ne sprašujejo, marveč vztrajno darujejo po svojih močeh ter skupaj z nami upajo in se veselijo. Prvim in drugim žal ne moremo odgovoriti, slednjim pa velja naša iskrena zahvala. Brez njih vsega tega dela zagotovo ne bi bilo. Samo ti poznajo tudi odgovor na prvo vprašanje.

Upam, da se vam bom v prihodnji številki SV lahko oglasil z veselo novico, da mam je uspelo vse srečno in še dovolj pravočasno končati in da je v novem šolskem letu v prenovljen dom stopilo že nad 170 dijakov in dijakinj.

Do tedaj pa iskren spomin in lep pozdrav.

Lojze Dobravec

ravnatelj
salezijanskega zavoda
Želimlje

VAŠI DAROVI

Do 31. julija 1994 ste v Sklad Gimnazije Želimlje darovali:

Adamič M., Ambrožič M., Ameršek M., Beton druž., Blaznik B., Bračko druž., Bregar-Zupančič S., Brodarič M. (2x), Čeferin M., Celarc S., Cadež C., Čampa druž., Černe N., Čibej I., Decollonge J., Dežman J., Dobravec M., Dolenšek-Vode J., Dovžan druž., Dramška skupina Gimnazije Želimlje, Drnovšek L., Drolc M., Fijanš E., Fon M., Gabor A., Gačnik druž., Galin M., Golob B., Gomšek A., Grčar T., Gregor J., Hanžel A., Hrastnik J., Jager M., Jakič F., Jelen B., Jeromen druž., Kačičnik M., Kadivec druž., Kadivec V., Kavčič F., Knap A., Konšič M., Kosi M., Košak M., Kotnik Š., Kovčič I., Krajnik M. (3x), Krampač druž., Kranjec A., Kristan K., Kržišnik M., Kuhar F., Kuk A., Legat druž., Legat T., Ljubič druž., Lujč druž., Marinček V., Marinčič A., Markun A., Marolt N., Maroša T., Mašna zveza (R.K.J.K.V.M.), Miklavc J., Modic-Sterle druž., Molivci (Begunje pri Cerknici, Ljubno ob Savinji), Mrzel S., Nadoh druž., Nagode Š., Niederbronner Schwester / Neumarkt, Novak T., N.N. Koseze, N.N. Kranj, N.N. po Dobravec L., N.N. po Jenko J., N.N. po Potočnik J., N.N. Unec, Oražem F., Osojnik F., Pajk K., Perc A., Peruzin A., Piltaver B., Pivk A., Pokorn J., Polončič druž., Ponikvar L., Porenta L., Potočnik P., Pučnik druž., Reven N., Rigler druž., Romarj (Ambrus), Rosina L., Rozman T., Rupnik M., Salezij. skupnost Mužlja, Samec A., Selan M., Sever M., Skornšek M. (2x), Slapšak V., Stanisa F., Stožir Z.,

Stražisar A., Škofljanc M., Škrabec J., Šmalc M. (2x), Šorn J., Špes I., Šprah K., Štern J., Stiglic A., Šumenjak D., Tacer F., Tašič F., Tomažič M., Urbanija F., Ušeničnik M., Utroša J., Vadnal M., Velkovrh J., Vergelj M. (2x), Vidmar M., Vojska P., Vollmaier P., Vrtnjak L., Vrskovšek A., Zajc P., Zalar S., Zavrtnik C., Zabukošek T., Zalesnik M., Ziherl V., Zoran M., Zorko D., Zorko S., Zupan F., Žerjav M., Župniji (Ljubljana-Rudnik, Sodražica, Sv. Lenart nad Laškimi) in več neimenovanih dobrotnikov, molivcev za duhovne poklice oz. bralcev Salezijanskega vestnika.

Vsem darovalcem iskrena hvala in Bog vam povrni.

KAKO PRISPEVATI V SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE?

Svoje prispevke v Sklad lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

Tolarska sredstva

Salezijanski zavod Želimlje 46, 61292 Ig pri Ljubljani Štev. žiro računa: 50100-620-133 sklic na štev.: 05 1010115-1580175 Ljubljanska banka, Enota Trg Republike 2, Ljubljana

Devizna sredstva

Salezijanski inšpektorat Rakovniška 6, Ljubljana Konto Nr. 50100-620-133-99921/0 Ljubljanska banka d.d. Trg revolucije 2, Ljubljana, Slovenien

Pri nakazilih na žiro račun navedite oznako 'Gimnazija'.

s. Antonija Domajnko

* 7.VI.1907 + 11.VII.1994

Rajna s. Antonija se je rodila v Zasadih (Križevci pri Ljutomeru) kot predzadnji od osmih otrok. V zgodnji mladosti je izgubila očeta in dom. Mati je bila primorana otroke oddati v rejo in

si poiskati delo. Antonija odrašča pri različnih ljudeh in čuti pomanjkanje toplote domačega ognjišča.

Stara osemnajst let pride v stik s salezijanci iz Veržeja; razodene jim svojo željo, da bi se posvetila Bogu v redovnem življenju. Jeseni leta 1927 odpotuje z nekaj dekleti v Italijo, kjer v Nizza Monferrato 5. avgusta 1930 naredi prve zaobljube. Do leta 1938 je bila vzgojiteljica predšolskih otrok. Potem so jo poklicale sestre v domovino, ker so v Ljubljani začele z vzgojnim delom leta 1936. Poprijela je za vsako delo: v perišnici, na vrtu, v oratoriju...

Po letu 1948 je morala tudi ona, kot vse druge sestre, odložiti redovno obleko in si poiskati delo. To je našla v Mariboru v lesni industriji na neki žagi; po nekaj mesecih si je poškodovala roko. Pozneje je dobila lažje delo; v tovarni pa ostane do upokojitve leta 1960.

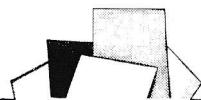
Ko se sestre spet začnejo zbirati v skupnostih, se jim s. Antonija takoj pridruži in pomaga, kjer je najpotrebnejše. Je ena prvih, ki začne poučevati verouk na Trsteniku. Šibko zdravje pa ji ne dopušča, da bi delala, kot je hotela.

Zadnjih 24 let preživi na Bledu. Vse več časa posveča molitvi in sploh pogovoru z Bogom. Moči so ji pojemale tako, da je zadnja tri leta skoraj povsem odvisna od drugih. Neki sestri je zaupala: "Rekla bi, naj resnično delamo samo za Boga. Ko je človek starejši, vidi vse stvari drugače. Resnično ostane le to, kar dobrega naredimo, vse drugo ni nič..."

Na zunaj ni bila kaj posebnega, ni gojila velikih osebnih ambicij, trudila pa se je, da je storila vse, kar je mogla. Znala je pozabljati nase in se darovati za druge. Zavedala se je svojih pomanjkljivosti, a ni klonila v najtežjih trenutkih. Štirinšestdeset let zvestobe v redovnem življenju nam to zgovorno priča.

Počiva na pokopališču na Bledu. Naj nam izprosi novih redovnih poklicev, ki bodo nadaljevali apostolsko delo.

s. M. Ž.

Danilo

Spoštovani!

Lepo je bogato preživeti počitnice.

Z družino smo se odpravili na morje. Že na poti smo se pogovarjali, kako bi lepše preživeli dopust v letu družine. Sklenili smo, da se bomo odpovedali obilici ponudbe iznajdljivih trgovcev. Sredstva, ki jih bomo na tak način prihranili, bomo darovali v Sklad Gimnazije Želimlje.

Ko smo se že prvi dan odpravili na sprehod, so najmanjšemu sinu kar žarele oči, ko je šel mimo vlakcev, avtomobilčkov in vrtiljakov, ki so posebna vaba za otroke. Sin se je prav kmalu oglasil: "Mami, jaz pa se ne grem peljat, da bomo lahko več prihranili za Sklad." Vsi smo bili nad njegovo odločno besedo odpovedi iznenadeni. Dan za dnevom smo preživljali dopust tudi z bogatejšo molitvijo in obiskom svete maše, ki nam je dopustniške dni še bolj obogatila. Vsi smo se trudili tudi za boljše medsebojne odnose, da nam je bilo kljub nekaterim odpovedim zelo lepo.

Zelo napačno je, ko nekateri starši mislijo, da si je prav na dopustu treba več privoščiti, da bo družini lepše in da ne bo kdo prikrajšan. Veliko otrok tako mislečih staršev več ne ve, kaj bi jih izsilila, pri vsem tem pa družine ne dopustu popolnoma pozabijo na molitev in na obisk svete maše. Žal se tako obnašajo tudi mnoge krščanske družine; tako poleg družilnice časa na dopustu odhajajo domov v srcu prazni.

Ali nismo krivični do Vsemogočnega, če ga zapustimo prav takrat, ko uživamo stvarstvo najbogatejše?

Bog daj, da bi se nam na dopustu prihodnje leto v čudoviti cerkvi rožnovenske Matere Božje v Portorožu pridružila še kakšna družina in se bogatejša vračala domov.

L. K.

Družina mojih sanj

Najprej hvala vama, mati in oče, ker smem danes sanjati tako kot vidva, ko sem bil jaz samo nedosanjan. Hvala tebi, mati, ker sem smel piti mleko tvojih grudi, in tebi, oče, ker si rekel da mojemu prihodu. Lahko bi končal zaviti v plastično

vrečko neke v smetnjaku, mrtev in razkasan, če bi ne vedela, kako krasno je nebo in kako krasne so zvezde in če katera ugasne, kot da kos neba z njo umre...

Meni ni bilo treba bežati pred teboj, oče, in ni me bilo strah tvoje pesti, mati. Ni mi bilo treba krasti čokolad in ne spotikati stark na cesti. Ni mi bilo treba čakati v vrstah za črno struco kruha in nikdar nisem poslušal zavijanje lačnega trebuha pozno v noč. Nisem jokal nad svojo usodo in nisem trepetal pred jutrišnjim dnevom. In v šolo sem hodil lepo oblečen in zašit in sem imel najlepša nalivna peresa. In kadar sem zvečer legel spat, me ni tlačila mora in se nisem bal vajinih brč.

Ampak, kaj naj rečem tistim, ki se jim obraz ne smeje vsak dan? Kako naj sploh upam pogledati v oči? Kako naj jim rečem: "Sanjajte!", če se teh sanj na smrt bojijo, ker se vsake spremenijo v nočno moro? Kako naj stopim med te fante in deklice z brazgotinastimi bledimi obrazi? Kako naj govorim deklici, ki jo mati zvečer zapira pred hišo in jo pušča spati na klopi ob toplem domu? Kaj naj rečem svojemu sošolcu, ko pride k meni prosit denarja za pečen kostanj? Naj rečem: "Prekleta bodi, Nataša, ker si ubila še nerojeno biče! Prekleta, ker se prodajaš za denar pijancem!" Ali imam jaz pravico, jaz, ki sem čutil tvojo ljubezen, mati, reči Žigi, naj se ne zapija vsak dan, ker bo materi strl srce? Kako naj Juretu, ki me je prejšnji teden zabodel z izvijačem v stegno, pramažem klofuto? Videl je, kako je oče zabodel njegovo mater.

Kdo sem jaz, da bi obsojal? Jaz sem tisti, ki bi moral biti obsojen. Jaz in vsi tisti, ki s polnimi trebuhu sanjajo o svojih izvoljenkah in sinovih, hčerah, o lepi službi in bajni plači. Govorijo potem, kako pravična bo njihova družina, kako lepo bodo počesani lasje na glavah njihovih otrok, kako bodo vsak dan molili in koliko bodo ob nedeljah dajali v pušico. Živeli bodo daleč od gostiln, cigaret in drog... Dvignili se bodo nad to ničvredno sodrgo, ki se jim samo smili in se je boji, ker bi lahko kašen tak, kot Jure, Žiga kdaj posilil njegovo ženo...

Lahko je sanjati ob očetovem obsevu. Lepo je sanjati v sveže postlani postelji. Toda, kdo bo san-

jal za vse tiste mlade, ki dolgo v noč ob oknu slone presedijo in sami ne vedo, kaj sanjajo in po čem hrepenijo? Kdo bo sanjal za vse tiste, ki ravno zdaj trpijo in sami ne vedo, zakaj jočejo in zakaj živijo. Ne, moja družina ne sme biti le tista, ki jo bom kdaj ljubil, in ona, ki je ravno sedaj še nedokončan sen. Le kako bi mogel biti kdo tak sebičnež?! Ne morem sanjati samo o sebi. Sanjal bom še namesto njih.

Družina mojih sanj je družina, kjer ne iščemo ljubezni, ker smo jo že našli. Ne iščemo Boga, ker vemo, ker je ravno ta trenutek med nami. Družina mojih sanj ni družina toplega doma, kajti četudi bi živeli v kanalizaciji, imamo drug drugega. V družini mojih sanj je prostor tudi zate in za onega, ki je le še sen, in zame, ki ne prestanem sanjam. Ne, v družini mojih sanj ni prostora za sanje, kjer je vse uresničeno. V družini mojih sanj je prepovedan vsakršen jok, razen jok novorojenčka. Z zakonom so prepovedani vsi zakoni; sva le ti in jaz in nobene ovire med nama.

Družina mojih sanj ni hiša ali mercedes iz serije D. V njej ni prostora za lakomne advokate, ki živijo od premoženja razbitih družin. Javno in na ves glas pošiljamo vse otroške, zakonske, družinske psihologe k vragu (se na moč opravičujem, mati, vem, da mi nisi tako učila - govoriti, namreč!).

In kar je najpomembnejše, družina mojih sanj ne smejo biti sanje. Nihče ne bo prespal noči v parku na klopi, nihče ne bo prosil ljudi kruha, nihče ubijal medsebojnih sanj, nihče klofotal in nihče sam ne bo jemal naše svetosti, nihče, dokler bo v moji družini sanj.

Ljudje, ne prebujajte se iz tako lepih sanj. Ko se boste nekoč iz njih zbudili, boste pregnani iz njih kot Adam in Eva iz raja.

To delo posvečam vsem ženam, ki so občutile pest svojega moža, vsem otrokom brez staršev, vsem deklicam in fantom, ki bežijo pred brčami staršev, vsem mladim, ki beže iz toplih domov v objem ulic in opljuvanih pločnikov, vsem žalostnim materam in poraženim očetom in vsem vam, moje drage nesrečne družine.

Aleksander Leskovec
(dijak 3. A razreda)

SALEZIJANSKI KOLENDAR

september

- 8. mali šmaren, obletnica posvetitve svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku
- 10. zvečer shod družin na Rakovniku
- 11. jesenski romarski shod
- 24. spominski dan Marije Pomočnice
- 25. pobožnost zadnje nedelje na Rakovniku ob 14.30

oktober

- 24. spominski dan Marije Pomočnice
- 29. bl. Mihael Rua, prvi don Boskov naslednik, ki je bil na Rakovniku leta 1904 in 1908
- 30. pobožnost zadnje nedelje na Rakovniku ob 14.30

MOLITVENA SREČANJA ZA DUHOVNE POKLICE

Kurešček:

20. avgusta,
17. septembra,
15. oktobra;
začetek ob 10. uri.

Brezje, Ptujška Gora, Sveta Gora:

10. septembra.

Veržej:

vsako zadnjo nedeljo
v mesecu ob 14. uri.

BIVŠI GOJENCI

Bivši gojenci Verske srednje šole v Želimljem se dobimo na srečanju v Beltincih v soboto, 17. sept. popoldne, in v nedeljo, 18. sept. Informacije: T. Ciglar, Rakovniška 6, tel.: 061/127-30-28.

JESENSKI ROMARSKI SHOD

OB 70 LETNICI POSVETITVE RAKOVNIŠKEGA SVETIŠČA

10. september, sobota

- ob 18.00 molitvena ura za družine, maša, srečanje družin

11. september, nedelja

- maše ob 7., 8., 9.15, 10.30, 14.30 in 18.30
Osrednja slovesnost popoldne:
- 13.30 adoracija, molitvena ura za družine
- 14.30 slovesno somaševanje vodi msgr. Jože Kvas, pomožni škof ljubljanski

Ves čas priložnost za zakrament sprave. Mariji se bomo zahvalili za neštete milosti, ki jih je delila na tem svetem kraju tako obilno od svojih začetkov svetišča: blagoslovitve temeljnega kamna 2. junija 1904 in posvetitve svetišča 8. septembra 1924. Marijini častilci, dobimo se ob milostni podobi Marije Pomočnice na Rakovniku.

Slavite Gospoda, vsa Gospodova dela,
hvalite in povelečujte ga na veke!
Slavi zemlja Gospoda,
hvali in povelečuj ga na veke!
Slavite Gospoda, gore in hribi,
hvalite in povelečujte ga na veke!
Slavljen si nad nebesnim oblokom,
hvale vreden in veličasten na veke!
(Dan 3, 57.74-75.56)